

mimladi

List III. gimnazije | Zagreb | siječanj 2010. | godina LIV. | broj 101.

I ja sam Luka Ritz!

Maljem po glavi

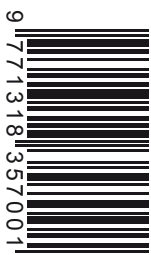
Intervju:

Stjepan Perić

Davor Dretar

Marijo Možnik

ISSN 1318-3570

U novom ruhu 3

DOGAĐAJNICA

Državna matura kuca na vrata 4

Trči, hodaj, vodu dodaj! 4

Radovi se nastavljaju 5

Božićna akademija 6

Dodite na ples pod maskama! 6

Parlamentarci ne poznaju granice 7

Na Sljeme, na Sljeme, 8

Tri testa u jednom danu 9

Dok vi spavate, mi radimo 10

Rijeka 11

SKITNJE

Radni izlet po Hrvatskom zagorju 12

Drago nam je što nismo odustali 14

Maturalna putovanja 15

Jesenski izleti 15

MOZGANJA

Kip planeta Zemlje pred kraj godine 2012. 16

I ja sam Luka Ritz! 18

INTERVJU

Hrabrost se isplati 22

Kako je Davor postao Drele 26

PREPORUČUJEMO

Ne propustite Kauboje! 28

Za sve ima vremena 28

Može li se preživjeti 2012.? 29

TWILIGHT 29

DRUGO LICE

Nogometni snovi 30

Između plesa, medicine i biologije,
naša je profesorica izabrala biologiju 31

ŠPORT

Bilo je kriza,
ali uvijek sam se vraćao gimnastici 33

Športska zbivanja 36

Nogometni turnir Metronet 39

TAJ DIVNI NOVI SVIJET

Youtube - medij 21. stoljeća 40

O blogu, blogerima i bloganju 43

KUTAK ZA ODRASLE

Maljem po glavi 45

RAZBIBRIGA

Naši vrijedni novinari 46

Polugodišnji horoskop 47

Strip 48

mimladi - list III. gimnazije

Nakladnik: III. gimnazija, Kušlanova 52

Tel: 01 23 05 454 Fax: 01 23 39 628 Web: www.gimnazija-treca-zg.skole.hr

E-mail škole: 3.gimnazija@skole.t-com.hr E-mail novinarske grupe: novinarska.treca@gmail.com

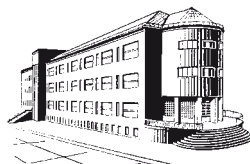
Za nakladnika: **Martin Oršolić, prof.** Glavna urednica i lektorica: **Maja Ilić, prof.**

Uredništvo: **Petra Đukić, Marina Kojić, Antonio Dominik, Matko Buntić, Jan Humski**

Dizajn i priprema za tisak: **Ivo Mađor** Tisak: **Printera grupa, Sv. Nedelja**

Naklada: **1000 primjeraka** Cijena: **15 kuna**

ISSN 131-8357

U novom ruhu

Kada smo 7. rujna otvorili školska vrata, dočekala nas je novost. Rijetki su vjerovali ravnateljevim najavama s kraja prošle školske godine da će zaživjeti kabinetska nastava, ali to se dogodilo. "Pa, to je grozno", bio je najčešći komentar. Nakon što smo se razljutili, izvrijeđali sve koji su donijeli takvu odluku i procijenili novi oblik rada potpunim promašajem, shvatili smo da je cilj kabinetske nastave zapravo poboljšanje kvalitete rada. U samom početku to nismo shvaćali jer se ništa nije promijenilo, osim što smo se mi morali seljakati iz učionice u učionicu. Ali, učionice su se postupno opremale i još se uvijek uređuju (sporo zbog nedostatka novca). Prve su na redu bile učionice kemije, fizike, biologije i matematike. Sada su svi projektori u funkciji, a profesori su se ufurali u nov način predavanja. Neki su čak i subotom dolazili u školu kako bi uredili svoje kabinete. Moramo na kraju priznati da su učionice sada ljepše i praktičnije za rad. (Ako niste dosada skužili, imamo velike šalabahtere na zidu.) Ipak, kabinetska je nastava imala mali nedostatak: "Zar ću se svaki odmor seljakati po školi s jaknom? Pa, ne pada mi na pamet!" No, i taj je problem riješen kad su stigli ormarići. Iako je i tu bilo malih negodovanja i svađa, tko će s kime dijeliti ormarić, na kraju smo se smirili, dobili svoje ključice i sada nas ništa ne bi trebalo sprječavati u kretanju po školi. Ali, to nije sve. Produžili su nam veliki odmor na 20 minuta tako da, na žalost, nema više isprika za kašnjenja na četvrti sat.

Velik se napredak ove godine dogodio i u školskoj knjižnici. Svi smo morali donijeti svoje fotografije kako bismo dobili školske iskaznice na kojima je jedinstveni barkod preko kojega se učenici povezuju s bazom podataka u knjižnici. Ako slučajno još nemate svoju iskaznicu, požurite u knjižnicu jer, osim što služi za posuđivanje knjiga, iskaznica je i dokument koji služi za identificiranje svakog učenika III. gimnazije.

A sjećate li se onih starih prozora? E, više ih nema. Novi prozori su postavljeni u većini učionica i na hodnicima. Više nema smrzavanja (osim u svečanoj dvorani koja je izgleda posljednja na redu). Bušenje, brušenje i lupanje još uvijek traje i često ometa normalnu nastavnu komunikaciju, ali sve je to potrebno kako bi se što prije postavila nova fasada (navodno krem boje).

Ipak, ono što je najviše razveselilo nas novinare jest to što ćemo do početka drugog polugodišta imati svoju novinarsku učionicu. Zar ima nešto bolje od toga?

Za sada smo i dalje stisnuti u 58-ici, ali vam se ipak marljivo obraćamo svake subote i izvještavamo vas o aktualnostima. Nadamo se da čitate naše članke na zidnim novinama, a bilo bi nam drago kada biste bar ponekad i sami nešto napisali i ubacili u naš sandučić.

U ovom smo broju školskog lista pokušali, kao i uvijek, zabilježiti najvažnije događaje u prvom polugodištu, upozoriti vas na neke negativnosti u našem društvu, potaknuti na promjene i upoznati vas s uspješnim bivšim učenicima naše škole. Zato, samo naprijed – listajte i uživajte!

Petra Đukić, III. f

Državna matura kuca na vrata

Ove školske godine učenici četvrtih razreda prvi put u povijesti hrvatskog školstva polagat će državnu maturu. Osnovna svrha uvođenja državne mature je unaprjeđenje kvalitete obrazovanja. Učenici polažu iste ispite u isto vrijeme u cijeloj Hrvatskoj čime su stečeni preduvjeti za objektivno, pouzdano i pravedno vrednovanje njihovog znanja i postignuća. Osim toga, ispiti državne mature prihvaćeni su kao zamjena za razredbene ispite na svim visokim učilištima u Hrvatskoj.

Prvo polugodište u našoj školi bilo je, naravno, obilježeno pripremama za državnu maturu. Kako bi naši maturanti što uspješnije položili sve ispite i upisali se na željene fakultete, organizirana je dodatna i dopunska nastava iz mnogih predmeta te održani sastanci s roditeljima i učenicima. Neka smo važna iskustva stekli i analizirajući rezultate prošlogodišnje probne državne mature.

Naravno, svi učenici četvrtih razreda upoznati su s novim načinom polaganja mature. S malo zakašnjenja (ali ipak ne prekasno) stigla je

detaljna brošura o polaganju mature i prijavi za upis na fakultete. Na internetskoj stranici www.postani-student.hr učenici se prijavljuju u NISpVU (Nacionalni informacijski sustav prijave na visoka učilišta). Za prijavu su im potrebni korisničko ime i lozinka iz CARNetovog sustava te tajni brojevi (PIN i TAN) koje su dobili od Nacionalnog centra za vanjsko vrednovanje obrazovanja. Tu prijavljuju ispite koje žele polagati te odabiru studijske grupe na koje se žele prijaviti.

Nakon prijave na redu su ispiti. Ispiti se dijele u dvije skupine: ispiti obveznog dijela i ispiti izbornog dijela mature. Ovdje moram napomenuti da je za stjecanje svjedodžbe o položenoj maturi potrebno položiti ispite iz obveznog dijela mature. Prvi se ispiti polažu već 19. veljače, a posljednji 2. lipnja. Rezultati postignuti na maturi bit će objavljeni 30. lipnja, a do 5. srpnja učenici koji su položili maturu moći će mijenjati i odabirati studijske programe na koje se žele upisati. Rang-liste bit će objavljene 7. srpnja, a od 7. do 20. srpnja

učenici će potvrđivati upis na fakultet. Svi oni koji uspješno ne polože maturu u ljetnom roku moći će ponovno polagati ispite u jesenskom roku. Mi, dakako, očekujemo da svi naši učenici uspješno polože maturu u ljetnom roku te da se upišu na željeni fakultet.

Svi oni koji ove godine nisu maturanti, a žele saznati nešto više o načinu provođenja državne mature neka posjete stranicu <http://drzavnamatura.skole.hr>, a na stranici www.postani-student.hr mogu saznati ovogodišnje uvjete za upis na sve studijske programe u Hrvatskoj.

Darka Sudarević

Parlament mladih organizirao je u Maksimiru maraton pod sloganom:

Trči, hodaj, vodu dodaj!

Petra Đukić, III. f

Maraton pod sloganom "Trči, hodaj, vodu dodaj" održao se u subotu, 17. listopada, u organizaciji Parlamenta mladih grada Zagreba. Od rana jutro (oko 8 sati) članovi bendova "Dirty Style Centar" i "Sava River Blues" postavljali su pozornicu kako bi njihov nastup što bolje prošao. Dobar odaziv srednjoškolaca, ali i starijih sugrađana, razveselio je parlamentarce. Maraton je počeo u 11 sati, a već petnaestak minuta kasnije imali smo pobjednika. Imena prvih desetoro "maratonaca"

svečano su objavljena na pozornici, a prvih je troje dobilo medalje. Pobjednik je maratona nagrađen posebnom nagradom – odlaskom u Sarajevo na susret parlamentaraca. Za vrijeme maratona bendovi su svirali i uveseljavali gledatelje (kojih je bilo mnogo), a svirka je nastavljena sve do 14 sati. Zahvaljujući ovako uspješnom projektu, Parlament mladih planira nastaviti sa sličnim akcijama i, ako ste ove jeseni propustili dobru zabavu i druženje, svakako dođite sljedeći put.

Obnova zgrade III. gimnazije

Radovi se nastavljaju

Promjene su već vidljive: uređen je glavni ulaz u školu, zamijenjeni su prozori na zapadnoj strani i popravljen krov na sportskoj dvorani

Antonio Dominik, II. e

Krajem prvog polugodišta prošle školske godine nastavljena je obnova škole. Cijelo drugo polugodište strpljivo smo podnosili prašinu, zvukovi bušilica i čekića ometali su normalno odvijanje nastave, mjesecima se nismo koristili glavnim ulazom u školu, ali se u konačnici ta muka isplatila. Glavni je ulaz potpuno obnovljen, zamijenjena su vrata, renovirano je stubište, a ispod njega je uređeno 25 novih kvadrata koji će poslužiti kao prostor za odlaganje sportske opreme i alata kojim se koriste polaznici fakultativne nastave hortikulture. Zamijenjena su i vrata na sjevernoj strani (kuli) kojima se, za sada, služi Osnovna škola, a obnovljen je i krov sportske dvorane. Osim toga, promijenjeni su i prozori na hodnicima tako da je zimi mnogo toplije jer više nema rupa, a ljeti je moguće otvoriti sve prozore. Nevjerojatno je kako obične stvari mogu razveseliti čovjeka!

Modernizacija knjižnice

Tijekom prošle školske godine užurbano se radilo i na uređenju školske knjižnice. Naime, da bi se knjižnica modernizirala, trebalo je najprije napraviti sustavnu reviziju i otpis uništene, dotrajale i zastarjele (prema školskom planu i programu)

knjižne građe. Našoj knjižničarki, profesorici Nataliji Živković, u tom su poslu pomagala i dva vanjska stručna suradnika. Nakon tog dijela posla slijedila je informatizacija knjižnice. Sva građa unesena je u sustav Metela (bibliotekarski računalni sustav) i izvršeno je katalogiziranje i klasificiranje knjižne građe. Svaka knjiga (oko 9 000 svezaka) dobila je svoj inventarni broj, a izrađene su i iskaznice za sve korisnike (učenike i profesore). Time su ispunjeni uvjeti za još jednu novu uslugu – rezerviranje knjiga putem interneta.

Planovi se ostvaruju

Ali, obnova nije time završena. Početkom ove školske godine nastavljena je zamjena preostalih prozora s istočne strane, a trenutačno se obnavlja fasada škole. To znači da i dalje moramo biti strpljivi i raditi u neadekvatnim uvjetima.

Po završetku tih radova radnici bi se trebali preseliti u unutrašnjost

škole i adaptirati učionice (zamjena ploča, parketa, rasvjete i vodovodnih instalacija) i sanitarne čvorove u koje će biti dovedena topla voda. Osim toga, promjene su zahvatile i sam nastavni proces. Kako bi se nastava modernizirala i poboljšala, uvedena je kabinetska nastava, a učionice se postupno opremaju najmodernijim nastavnim pomagalicama.

Velikih planova ima još. Naš ravnatelj, profesor Martin Oršolić, ističe kako bi do 2014. godine iz zgrade trebala iseliti Osnovna škola Dragutina Kušlana, čime bi se ostvarili uvjeti za nastavu u jednoj smjeni, ali i za neke velike promjene. Na mjestu današnje sportske dvorane izgradio bi se bazen, a na sportskim terenima uz Klinček nova sportska dvorana koja bi hodnikom bila spojena sa školskom zgradom (uz sjeverno stubište), proširila bi se knjižnica, a dobili bismo i čitaonicu. Iako tada nećemo biti učenici Treće, s nestrpljenjem očekujemo te promjene.

Božićna akademija

Marina Kopic, IV. b

Kao i svake godine, na kraju polugodišta, održana je božićna akademija. Ovogodišnji program bio je prilično raznolik. Tako su svi nazočni imali prigodu uživati u čarima standardnih i latinoameričkih plesova, zvucima klavira i bisernice te u žešćim ritmovima našeg školskog benda. Akademiju je "otvorio" **djevojački zbor**, koji je predvodila profesorica Ljubica Kostanić, latinskom pjesmom *Adeste Fideles*. U božićnom

duhu nastavio je i **Marko Komušar** odsviravši na bisernici dvije božićne skladbe, a priliku da pokaže što zna dobila je **Amadea Bilanović** koja nas je, sa svojim plesnim partnerom Zvonimirom Frassom, oduševila engleskim valcerom, a kasnije i latinoameričkim plesom. Nakon Amadee i njenog partnera na pozornicu se vratio djevojački zbor i iznenadio nas englesko-njemačkom verzijom poznate božićne pjesme "Santa Can You Hear Me". A kako to već ide, nakon reda pjesme dolazi red glazbe. Imali smo prigodu poslušati "Bella's Lullaby" iz filma *Sumrak*. Ovu prekrasnu skladbu odsvirala je **Dora Remenar** na klaviru. Bez brige, ni ova akademija nije prošla bez dramske skupine **GTTG**. Ovaj put pripremili su svoju interpretaciju poznatog crtića profesor Baltazar koji je uspio

vratiti izgubljeni božićni duh te nas je sve podsjetio da je bit Božića u zajedništvu i prijateljstvu, a prava sreća u malim radostima. I na samom kraju nastupio je **školski bend** uveličavajući nas svojom interpretacijom poznatih hitova.

Dodite na ples pod maskama!

Petra Đukić, III. f

Prošle smo godine, 20. veljače, organizirali ples pod maskama u dvorani TZK-a. Da bi sve savršeno funkcioniralo, pobrinula se profesorica Nataša Drenčić-Jerković. O ovom smo vas događaju već izvijestili, ali sada vas podsjećamo kako bismo se ove godine skupili u što većem broju. Naime, neki su od vas zakasnili tako da nisu

uspjeli vidjeti izvedbe, pojedinačne i skupne, u kojima je cijela dvorana uživala. I zaista ste mnogo propustili. Bilo je tamo i francuskih sobarica, muških navijačica, ženskih vojnika, bubamara, medicinskih sestara, vila, gusarica, transvestita, i mnogih drugih. Svatko je ima prigodu prošetati dvoranom i pokazati žiriju, također

zamaskiranom (vidjeli smo profesore u neobičnim izdanjima), što sve zna i može. Nadamo se da će i ove godine profesorica Drenčić-Jerković potaknuti događaj, a da ćete se svi vi pridružiti, ali pod maskama. I, ne zaboravite: ako piše da ples počinje u osam, dodite na vrijeme kako ne biste i ove godine propustili zabavu.

Parlament mladih Zagreba u kojem i naša škola aktivno sudjeluje, ugovorio je krajem prosinca parlamentarce iz Sarajeva

Parlamentarci ne poznaju granice

Petra Đukić, III. f

"Sarajevo, Sarajevo, šehar Bosno, volim te." Tako je počeo i završio projekt razmjene mladih srednjoškolarca iz Sarajeva i Zagreba. Sarajlije su stigli 18. prosinca, a otišli, na žalost, već 20. prosinca. Bila su to tri nezaboravna dana.

Nakon lijepog dočeka i nekoliko riječi ravnatelja njihove i 3. ekonomske škole uslijedio je obilan ručak. Za stolom je bilo piće Fensi za kojeg smo smislili odličnu reklamu: "Fensi tventivan, pij ga svaki dan i budi zdrav i poletan!"

Zatim su na rasporedu bile različite zabavne radionice u kojima smo se međusobno upoznavali. Posebno zabavna bila je radionica u kojoj smo crtali jedni druge. Svatko je dobio marker i papir i igra je išla ovako: osobu koja sjedi moraš nacrtati, ali imaš 30 sekundi, nakon toga ideš stolicu dalje do druge osobe i papir na kojem je ona nacrtana dopunjuješ. Tako se nas tridesetak izmjenjivalo u crtanju pa su završni crteži bili šareni, veseli i smiješni. I ostale su radionice bile ispunjene smijehom, pjesmom i veseljem. Nakon što smo se na tako zabavan i neformalan način upoznali, odveli smo Sarajlije svojim kućama, a navečer u kazalište. Gledali smo predstavu Balon u kazalištu EXIT. Svidjela im se predstava, a mi smo naučili da se kod njih u "pozorištu" redovito nakon završetka predstave ustaje i plješće.

U subotu je program trebao početi već u 9 sati ujutro Svečanom skupštinom PMZG-a, ali kako je mećava toga jutra izazvala potpuni kaos u gradu, nismo uspjeli svi stići na vrijeme. Ipak, oko 10 počele su prezentacije o dosadašnjim uspjesima. Dobili smo i poseban zadatak: napraviti prezentaciju na temu "Sarajevo cool grad, Zagreb cool grad" u kojoj je trebalo navesti pet razloga za jedno i drugo. Sarajlije su imali

dva savršena filma za razliku od nas. Međutim, naš dragi Ante snašao se i prije naše smiješne, u svakom smislu te riječi, prezentacije izvukao se na sljedeću foru: "Kako smo mi znali da ćete vi obaviti ovako savršen posao, mi smo svoj napravili na šaljiv način." Time je pridobio simpatije publike i donekle nas izvukao iz problema. Nakon toga slijedila je debata o maloljetničkoj delikvenciji. Zaključili smo da na mlade utječu loši crtići koji djecu od malih nogu uče nasilju, mediji koji krivo prenose informacije i previše napuhnu stvari, a govorili smo i o odgovornosti roditelja i društva u cjelini. Da ne ostane sve samo na riječima, odlučili smo, mi nadobudni parlamentarci, poduzeti nešto konkretno, ali o tome ćete čuti u našim sljedećim izvješćima. I nakon što smo napokon završili, prošetali gradom po mećavi i pokušali obaviti dio šopinga, čekao nas je ručak u učeničkom domu na Gornjem gradu. Slobodno vrijeme svatko je iskoristio na svoj način, a u poslijepodnevним satima program je nastavljen sportskim aktivnostima. U 3. ekonomskoj igrale su se dvije utakmice: djevojke su odmjerile snage u odbojci i dečki u košarci. Odbojkašice iz Sarajeva

dobile su naše, ali košarkaši (iz naše škole!) pobijedili su čak s 10 razlike. I, kao šećer na kraju, organizirana je svečana večera na kojoj nas je zabavljala trbušna plesačica, pjevali su nam i svirali. Kasnije smo im pokušali dočarati noćni život u Zagrebu, ali nije bilo baš uspješno iz početka. Nakon svega nekoliko sati sna trebalo je ustati, spakirati kofere i krenuti u završni obilazak Zagreba turističkim vlakom Zeta. Smrznuti i zamagljeni prozori nisu baš dočarali stvarnu sliku Zagreba. U Islamskoj zajednici organiziran je ručak, potom obilazak džamije, a sve je završilo igrama u snijegu. Oprostaj je bio težak, bilo je i suza i nikako se nismo mogli rastati. Ta tri dana, puna smijeha, zabave, veselja, radosti, pjesme i plesa ostat će nam svima u sjećanju. Svi jedva čekamo travanj kada bismo trebali otići u Sarajevo i nastaviti druženje.

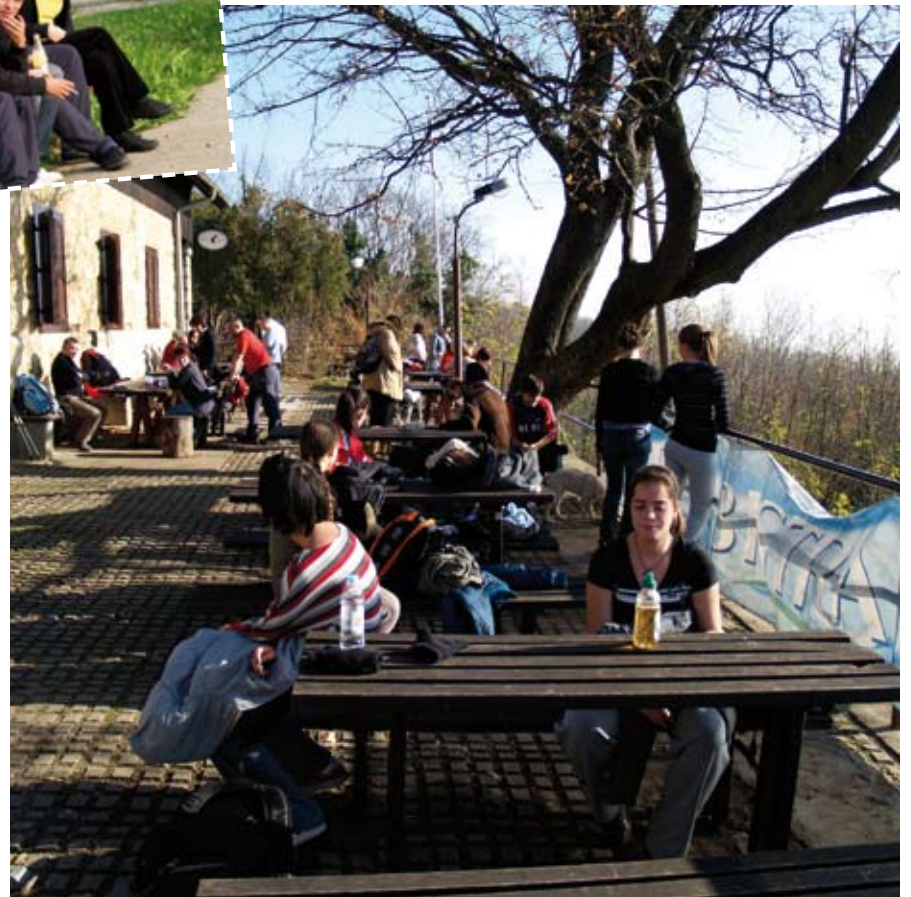
Na Sljeme, na Sljeme,

Jan Humski, II. e

Fakultativna nastava planinarstva i ove je godine krenula "punom parom". Skoro svake nedjelje penjemo se i lutamo, na Sljeme - sa Sljemena. Upoznali smo sve skrivene zakutke Medvednice: od Kraljičinog zdenca do Medvedgrada, od Medvedgrada do Grafičara, od podnožja do Puntijarke i opet natrag. O kondiciji vam neću ni govoriti, spremni smo i za osvajanje mnogo viših vrhova. Ipak, jedan smo dan proveli i u nizini, na Jarunu. Ne zvuči baš kao planinarsko odredište, ali i tamo smo se dobro zabavili. Na biciklima i rolama vježbali smo za nove uspone koji nas čekaju u drugom polugodištu. Ako nam se poželite pridružiti, uvijek ste dobrodošli.

na Sljeme...

Dominik Marko Miklec iz II. f otkriva nam da se u njemačkim školama piše mnogo više testova

Tri testa u jednom danu

Antonio Dominik, II. e

Početak ove školske godine u našu je školu došao učenik, Dominik Marko Miklec, koji se u nečemu razlikuje od ostalih, došao je iz Njemačke gdje se do sada školovao. Upravo je to bio povod našem kratkom razgovoru. Zanimalo nas je kako se snašao, zašto je odabrao baš našu školu i čime se razlikuje njemačko školstvo od hrvatskoga.

Kako to da si se vratio u Hrvatsku?

Ovdje sam provodio svake ljetne praznike, Hrvatska mi je puno ljepša od Njemačke. Tamo su ljudi samo ja, ja, ja – pravi egoisti. Osim toga, mislim da je Hrvatska moja domovina.

Zašto si odabrao baš Treću?

Prvo sam probao u Sedmoj i Drugoj, no tamo nije bilo mjesta. Kako i o Trećoj kruže jako lijepe priče, a i bratić, Tomislav Miklec, ide u ovu školu, pokušao sam i ovdje. Primljen sam i jako mi se sviđa što nisam morao polagati razliku ispita, što bih u ostalim školama morao. Izravno sam se upisao u drugi razred.

Kako ti se sviđa ovdje? Kako se snalaziš?

Treća je zakon. Profesori i razred su super, puno mi pomažu. Sviđa mi se što ovdje nema tako puno testova pa se mogu više koncentrirati na hrvatski jezik.

Razlikuju li se jako školski sustav u Njemačkoj i Hrvatskoj?

Ovdje mi je bolje. U Njemačkoj su svaki tjedan testovi. Pišu se po dva velika testa u polugodištu (samo iz njemačkog, latinskog, engleskog, fizike, kemije i matematike), a iz ostalih pišemo bliceve, čak i tri po danu. Tamo se, doduše, puno teže padaju razredi. Na primjer, ako imaš peticu, to je tamo skoro najgora ocjena, iz jednog predmeta, ona se potpuno ignorira, ali ako imaš dvije, moraš na popravni, a ako skupiš tri, ponavljaš razred. Postoji i šestica, i samo je jedna dovoljna da bi pao razred. Sviđa mi se što smo u prošloj školi išli na dosta izleta, čak četiri godišnje. Ali loša je stvar što su tučnjave u njemačkim školama svakodnevna pojava.

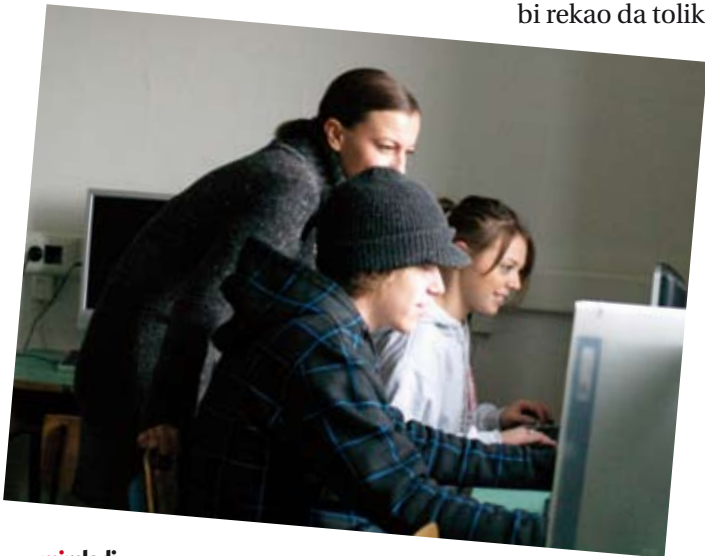
Dok vi spavate, mi radimo

Petra Đukić i Antonio Dominik

Tko kaže da je subotom škola prazna. Ako tako mislite, gadno se varate. Svake subote prijedodne u školi su naši glumci, neki športaši i mi vrijedni novinari. Ponekad nam se pridruže i nadobudni fizičari, informatičari i matematičari. Na žalost, subotom nas zna dočekati i poneko neugodno iznenađenje: razbijen prozor, polomljena vrata u WC-u, često nam nedostaju čavlići, kemijske olovke, škare nevjerojatnom brzinom nestaju iz naše 58-ice, a jednako tako i papiri.

Ipak, doduše rijetko, dočeka nas i poneko pisamce. Razvesele nas vaše reakcije, pa makar bile i žestoke kritike, jer tako znamo da ponedjeljku pročitati ono što pišemo i objavljujemo na zidnim novinama. Tako smo jednom zatekli pismo nekog Mike u kojem nas kritizira:

"Dragi moji novinari, imate malo previše fotki na zidnim novinama (ako se to uopće može nazvati novinama). Ugladajte se u ovu klinkicu iz 2. razreda. ima dva članka, a sram bilo ove iz 4. razreda, krpaju se po dvije na jednom članku! Sramota!(Volimo vas, ali ste malo lijeni za novinarstvo! Možda da čistite školu, za to ste (nadam se) sposobni. Jadna ta profesorica s Vama!"

Dragi naš Mika, kažu da slika vrijedi tisuću riječi. Mi kažemo da vijest bez slike nije vijest.

Kad ne bi bilo učenica iz četvrtog razreda, zidne bi nam novine bile preozbiljne.

A ako misliš da zidne mogu biti bolje, uvijek se možeš uključiti u rad novinarske. Slobodno svoje članke ostavi u sandučiću ili nam ih mejlaj na novinarska.treca@gmail.com.

Ovo nije poziv samo Miki, nego i svima vama. Zaista bismo voljeli kada biste se barem povremeno svojim vijestima, zanimljivostima ili samo idejama uključili u naš rad. Ne morate doći subotom, samo pošaljite **mail**.

Prošlih mjeseci škola je bila još punija nego inače. Naime, neki su profesori održavali pripreme za državnu maturu, neki su uređivali svoje učionice i kabinete, a i radnici su na svakom koraku. Najviše smijeha donijele su nam profesorice iz biologije kada su čistile svoj kabinet. Tko bi rekao da toliko mnogo stvari stane u tu jednu malu prostoriću.

Bilo je tamo od plišanih igračaka do raznoraznih kukaca.

Ali najviše života unesu glumci koji nas uveseljavaju svojim improvizacijama, govornim vježbama i predstavama. Pa evo i sada, dok se vi odmarate na

zimskim praznicima, svi mi marljivo radimo: glumci pripremaju novu predstavu, mladi fizičari i profesorica A. Gojević vježbaju zadatke, a mi dovršavamo članke za ovaj list.

Poučan i zabavan posjet Rijeci

Petra Đukić, III. f

Predstavnici Parlamenta mladih grada Zagreba, četvero zagrebačkih učenika (među kojima sam bila i ja) i dvije profesorice, sudjelovali su ove jeseni na trodnevnom seminaru u Rijeci zajedno s predstavnicima drugih hrvatskih gradova. Cilj ovog seminara bio je razmjena iskustava, osmišljavanje budućih projekata i, naravno, upoznavanje i druženje. Aktivno smo sudjelovali u nekoliko radionica od kojih su posebno zahtjevne bile dvije:

istražiti koliko mjesto boravka utječe na razvoj naše osobnosti i utvrditi tko je odgovorniji za stanje u društvu – građani ili vlast. Boravak u Rijeci urodio je i novim idejama tako da smo po povratku u svoje gradove pokrenuli nove projekte o kojima pišemo i u ovom broju. Kao i uvijek, kada se susretnete s ljudima iz različitih sredina, a s istim problemima, druženje je bilo veoma poučno i zabavno.

Radni izlet po Hrvatskom zagorju

Antonia Bandić, Ana Burić, Maristella Kovač i Magdalena Pirić, I. b

Naš vjeroučitelj Srećko Malbašić i ove godine u okviru fakultativne nastave vjeronauka "Marijanska svetišta u Hrvatskoj" organizira izlete na kojima obilazimo različita svetišta. Tako smo ove jeseni, 15. studenog, posjetili svetišta u Hrvatskom zagorju koja posebno štuju Blaženu Djevicu Mariju.

Vrijeme nije bilo obećavajuće na samom početku, a gripa je (ili samo strah od nje) spriječila dio učenika da krenu na izlet tako

da nas se od planiranih pedesetak u autobusu našlo tridesetak. Ipak, ništa nas nije omelo da budemo prilično brbljavi, veseli i razdragani cijeli dan. Već oko devet sati stigli smo do Zelenjaka gdje je Antun Mihanović spjevao hrvatsku himnu. O samom pjesniku profesor nam je govorio u autobusu, a pred spomenikom su jako lijepo, ponosno i dostojanstveno **Mia Milas** i **Simona Vuger** iz 1. b razreda recitirale "Lijepu našu", i to u cijelosti.

U neposrednoj blizini, uz rijeku Sutlu, već sedamdeset godina postoji restoran Zelenjak. Smješten u slikovitom okruženju Kumrovca, Tuheljskih toplica, brojnih dvoraca i kurija, Zelenjak je omiljeno okupljalište mnogobrojnih gostiju. Upravo tu je, oduševljen prirodnim ljepotama, pjesnik Antun Mihanović spjevao znamenite stihove, a mi smo okrijepili svoja tijela kavicom, toplom čokoladom, sokom i ostalim ponuđenim delicijama.

Nakon ove kulturno-povijesne postaje (kako kaže naše profesor) krenusmo dalje prema postaji kulturno-povijesno-vjerskog sadržaja. Stigli smo u naselje Vinagora, sedam kilometara zapadno od Pregrade, gdje je na vrhu brijega smještena barokna proštenjarska (od 1780. župna) crkva Svete Marije od Pohoda. Ima osnovu u obliku križa, uz svetište je sakristija, a uz glavno pročelje zvonik čiji je gornji dio osmerokutan. Prisustvovali smo svetoj misi, posebnoj u tom pogledu što je uz župnika don Ivana Bogdanovića u koncelebraciji bio i misionar brat Zoran koji nam je govorio o zaštitniku mladih, sv. Riccardu Pampuriju. Više su puta s oltara pozdravili i spomenuli III. gimnaziju iz Zagreba na što smo bili jako ponosni. Kasnije su nas počastili u župnom uredu keksima i sokovima i poklonili nam sličicu spomenutoga sveca. Bilo je predivno.

Daljnje putovanje vodilo nas je u Pregradu, naselje ispod Kunagore u dolini potoka Kosteljine, u crkvu Uznesenja Marijina, koje se prvi put spominje 1334. godine. Budući da je to bilo već vrijeme ručka, crkva je bila zatvorena pa smo je vidjeli samo izvana i produžili prema svetištu Majke Božje Jeruzalemske na Trškom vrhu. I tamo smo došli

u nezgodno vrijeme, ali naš vjeroučitelj zna sve pa je pronašao zvonara koji nam je otvorio vrata te prelijepe crkve. Tamo je profesor održao cijelo predavanje. Rekao nam je da je crkva sagrađena u baroknom stilu (započeta 1750. godine), ali sve je počelo davno prije. Naime, 1669. godine franjevački je brat Joakim donio iz Jeruzalema, s Gospodnjega groba, maleni kip (samo 12 cm veličine) i poklonio ga svome bratu Nikoli. Kada je 1743. godine u Hrvatskoj vladala kuga – pomor svih (posebno domaćih) životinja, vjernici su moleći se pred tim kipićem bili pošteđeni toga zla, i to samo u tom kraju. Upravo je to bio motiv za izgradnju crkve kojom su zahvalili Blaženoj Djevici Mariji na pomoći. Zabilježeno je kasnije i mnogo čudernih ozdravljenja, a neka su u slikovitom obliku (na freskama) zabilježena u cintoriju koji okružuje samo svetište. Nakon predavanja, molitve i fotografiranja spustili smo se u Krapinu. Iako smo za Zagreb krenuli u 17 sati, naš put se odužio jer je, po želji mnogih, vjeroučitelj "u hodu" sredio da idemo gledati rukometnu utakmicu druge lige u Bedekovčini. Zahvaljujući ponovno njegovim vezama, nismo trebali platiti ulaznice, a mi smo mu se odužili

gromoglasnim deranjem, pardonček, navijanjem. Posebno smo navijali za Malbu, sina našega vjeroučitelja, koji je bio i jedan od najboljih igrača i na taj smo način pridonijeli njihovoj pobjedi. Trener i igrači Bedekovčine bili su zahvalni na urnebesnom navijanju Treće iz Zagreba. Tako je završio naš radni izlet koji je bio izuzetno poučan, pobožan i zanimljiv. Jedva čekamo da se ponovi nešto slično. Hvala profesoru Srećku što nam je omogućio tako lijepe trenutke druženja.

Drago nam je što nismo odustali

Vedrana Čude i Antonija Orešković, IV. e

"Vama će, brijem, biti toliko loše na tom maturalcu", "Ne nadajte se previše", samo su neke od rečenica upućenih svima nama koji smo odlučili otići na maturalac. I dio roditelja i dio kolega iz našeg razreda od samoga su početka bili uvjereni da će naš maturalac propasti. Prvi problem koji nam se našao na putu bila je destinacija. Nećemo vam puno o tome pričati, ali samo da znate da se, u dogovor o našem prvom odredištu (prema želji 90% razreda), Grčkoj, upleo jedan nadobudni roditelj koji se pobrinuo da se naše želje ne ostvare. Poslije toga problemi su samo uslijedili. Svađe i prepiranja dovele su do toga da nas je ostalo vrlo malo koji smo konačno otputovali u Francusku. Malen broj učenika automatski je uzrokovao porast cijene na gotovo 6000 kuna pa se ovim putem zahvaljujemo našim dragim "ja odustajem" kolegama.

Azurna obala

Malena, ali vesela družina od samo 19 učenika zaputila se u večernjim satima na maturalac. Iscrpljujućom noćnom vožnjom stigli smo već ujutro u malu kneževinu, kojom vlada plemićka obitelj Grimaldi na čelu s princem od Monaca, poznatu kao odredište najpoznatije svjetske elite. Pogled s monegaškog brda na višekratnice i njihove prekrasne vrtove i bazene bio je za sve nas potpuno očaravajući. Najveći dio vremena proveli smo gledajući egzotična morska stvorenja u Oceanografskom muzeju. Posjetili smo i katedralu Svetog Nikole gdje je pokopana Grace Kelly i jednu od najpoznatijih parfumerija svijeta. Nastavili smo prema Nici gdje nas je noćni život oduševio, a dan nam je završio dobrom zabavom u hotelu.

Dvorci Loire

Rano ujutro krenuli smo iz Nice u obilazak **Avignona**, razgledali Papsku palaču i popili ispred nje kavu od 7,50 eura. Dug put prema **Toursu**

potpuno nas je izmorio pa smo bez razmišljanja nakon večere i kratkog druženja legli u krevete skupiti snagu za sljedeći dan i obilazak dvoraca Loire. Ima ih jako puno i trebalo bi mjesec dana da ih se sve obiđe. No, već i ova tri koja smo posjetili u jednom danu bila su prekrasno iskustvo. Kako smo se dobro naspavali

noć prije, imali smo dovoljno snage da se po povratku u Tours uputimo u klubove. Noć puna šokova, iznenađenja i dobre zabave završila je u ranim jutarnjim satima.

Pariz

Mamurni i neispavani, ali na svu sreću još uvijek nezaraženi svinjskom gripom, krenuli smo prema vrhuncu našeg maturalnog putovanja, prema Parizu. Usput smo stali u **Versaillesu** gdje su nas crnci koji prodaju suvenire opkolili. Iznenađili smo se što izgledaju kao da su upravo došli

iz nekog plemena u Africi, kože potpuno crne i žutih bjeloočnica, a **spikaju** hrvatski bez problema. Stigavši u **Pariz**, smješteni smo hotel Ibis. Naš kralj od vodiča, samoprozvani Veca, odveo nas je na najviši vrh Eiffelovog tornja, na kojem smo se smrznili, ali i vidjeli prekrasnu panoramu Pariza po noći. Vjerujte nam, osjećaj je neopisiv. Nakon vrlo zabavne noći u hotelu, koja je uzrokovala kašnjenje određenih djevojaka na dogovor, uputili smo se bez dviju gracija u razgled Pariza. Od Louvra i Mona Lise, preko Champs Élyséesa (dva kilometra duge avenije za koju kažu da je najljepša na svijetu) do šopinga u poznatoj galeriji La Fayette, gdje su nas cijene ostavile bez teksta, doživjeli smo svu čaroliju te prekrasne europske metropole.

Šećer na kraju bio je **Disneyland**. Cjelodnevni provod s Mikijem, Šiljom, princezama i prinčevima zauvijek ćemo pamtit, kao i vožnju Space Mountain. Primite naš topli savjet i ako ste slabog želuca, ne isprobavajte je. Pri povratku u bus iznenadile su nas svojom pojavom dvije vesele Mickey Mousice s velikim crvenim ušima na glavi, Angie i Mary. Pa sad vi pogađajte na koga mislimo.

Povratak

Ujutro smo stigli u **München** i obavili šoping koji u Parizu nije bio u potpunosti moguć zbog nedostatka materijalnih sredstava. Dobra munchenska kava omogućila je dernek u busu. Nećemo vam previše otkrivati detalje, samo ćemo vam reći da je nekolicina talijanskih turista dobro upamtila taktove "Ženskarosa" i "Dame" i ostala zaprepaštena vidjevši 19 tinejdžera kako čaga na pljusk. Vratili smo se u voljeni Zagreb mrtvi umorni, ali prepuni doživljaja, emocija i lijepih uspomena. U svakom slučaju bilo je to osam nevjerojatnih dana koje bi svatko od nas bez razmišljanja ponovio.

Maturalna putovanja

Krajem kolovoza i početkom rujna naši su maturanti napokon ostvarili san svakog srednjoškolca – uživali su na svojim maturalcima. Pripreme su trajale gotovo godinu dana, a otežavajućih okolnosti ove je godine

bilo više nego obično. Osim recesije koja je pogodila sve dizala se i panika zbog svinjske gripe. Ipak, svi su uspješni otputovali, neki doduše u nešto manjem broju, i svi su se sretni, zadovoljni i zdravi vratili u Zagreb.

Posjetili su Španjolsku, Češku, Nizozemsku i Francusku i svoje dojmove podijelili s nama na školskim panoima i zidnim novinama. Žao nam je što su tek rijetki svoje dojmove pribilježili i za školski list.

Jesenski izleti

Priredili: Petra Đukić i Antonio Dominik

I ove je jeseni početkom listopada naša škola organizirala izlete. Prvašići su, slijedeći tradiciju škole, išli u obilazak Slavonije. Krenuli su veoma rano i, neki spavajući, a neki pjevajući, za nekoliko sati stigli u Ilok. Brzim korakom prošetali su gradićem, sjeli ponovo u bus, posjetili Ovčaru i memorijalni centar koji je za mnoge

bio potresno iskustvo. Užurbanim tempom došli su u Vukovar, posjetili bolnicu, pogledali potresni dokumentarni film o događanjima u Vukovaru tijekom Domovinskog rata. Kratkim obilaskom grada završili su i taj dio putovanja. Vrlo kratko bili su u Kopačkom ritu i odmah produžili u Osijek. Nakon, opet kratkog, "noćnog" provoda već su bili u Zagrebu. Bio je to vrlo zabavan prvi srednjoškolski izlet, a dok su oni razgledavali Vukovar, maturanti su jesenski izlet imali u obliku terenske nastave unutar Zagreba. Nakon puno navlačenja i natezanja IV. b odlučio je posjetiti Tehnički muzej. Tamo su razgledali planetarij, rudnik (naravno ne pravi) te se malo bolje upoznali s Nikolom Teslom i njegovim istraživanjima.

Nakon edukativnog dijela izleta uslijedio je zabavni dio na Jarunu. Tamo su u društvu IV. d i IV. f pekli roštilj i uživali. Dio drugih razreda bio je na Krku, a dio u Istri. I oni su se dobro proveli, uživali u suncu i moru. Tko se okupao, nismo saznali. Treći su razredi bili u Opatiji i na Velebitu, jedino je III. f bio iznimka odabравši Jarun kao odredište svoga izleta. Ipak, uz lijepo vrijeme, puno mesa i pića, odličnu ekipu i malo potrošenih novaca ni njima ništa nije nedostajalo. Recesija koja je pogodila cijelu državu utjecala je i na naše izlete tako da su svi razredi ostali u Hrvatskoj, a cijena izleta nije prelazila 200 kuna. Hoćemo li se u proljeće otisnuti nekamo dalje ili ćemo biti još štedljiviji, tek ćemo vidjeti, ali i tako za dobar provod nije važno samo mjesto nego ljudi.

Sprema li nam se zaista ono što predviđa kalendar starih Maya?

Kip planeta Zemlje pred kraj godine 2012.

Četiri jahača Apokalipse mogu i dalje mirno kartati belu jer čovjek će sam sebe uništiti

Matko Buntić, IV. e

Svaki nekoliko godina - ista priča. Svima su već dosadile teorije o smaku svijeta i posljednjim trenucima čovječanstva po kojima je ljudima trebao kucnuti čas već barem deset puta. Najnovija teorija i najnoviji datum, koji će naivci dočekati s kaci-gama na glavi čekajući da im neki od Četiri jahača Apokalipse pretrči preko glave, a skeptici vjerojatno uz šalicu čaja o njemu neće ni razmišljati, jest 21. prosinca 2012.

Još jedna podvala ili...?

Prisjetimo se 1999. godine kada je cijeli svijet bio euforičan i uzbuđen zbog "novog milenija", Nove godine 2000. Nije dugo trebalo da se netko dosjeti kako bi baš na taj simboličan datum bilo zgodno kada bi svijetu došao kraj. Krist je najavio svoj povratak prije dva tisućljeća pa se netko, na svoju ruku, domislio kako bi bilo

napokon vrijeme da izvrši obećanje. Nemojte misliti da je bio jedini koji u to vjeruje, mase ljudi se brzo povlače za novim, neobjašnjivim i značajnim događajima koji bi se eventualno jednom i mogli dogoditi. Ali, ljudi nisu nestali, Krist nije došao i teorija je propala. Samo godinu dana kasnije netko drugi je mudro skopčao kako, ako precizno računamo, svijet ulazi u drugi milenij tek Nove godine 2001., jer se vrijeme računa od prve, a ne nulte godine. Grickanje noktiju ponovno počinje, no jahači apokalipse su i ovaj put izostali s proslave, ovaj put pravog, novog milenija. Nove sumnje i strepnje za budućnost probudio je 6. lipnja 2006. jer se sastoji od tri šestice kojima su ljudi oduvijek pridavali mračno i demonsko značenje, ali opet ništa.

A sada se, ubrzo nakon što je posljednja teorija propala, pojavila nova po kojoj smak svijeta treba nastupiti 2012. godine na dan 21. prosinca. Simbolika i povezanost brojeva u datumu u teorijama kraja svijeta neizbježni su. No, najnovija teorija čini se i kao najvjerojatnija i, unatoč onome što nam govori zdrav razum,

u ovu se teoriju može povjerovati. Dokazi su bezbrojni i većinu podupiru i znanstvena istraživanja.

Predviđanja

Jedan od najvjerođostojnijih dokaza kalendar je davno izumrlag naroda Maya. Kalendar, koji je precizniji i od našeg suvremenog, zapisan na okrugloj kamenoj ploči i pomno smišljan nekoliko stotina godina, može predvidjeti točne datume pomrčina Sunca i Mjeseca stotinama, čak i tisućama godina u budućnost. Maye su bili vrlo pažljivi s vremenom i ono je bilo važan dio njihove religije i kulture pa ne čudi da su s tolikom preciznošću i toliko dugo radili na ovom kalendaru. A isti taj kalendar, predviđa 21.12. 2012. kraj svijeta ili, u najblažem slučaju, veliku promjenu na Zemlji, pogubnu za velik dio ljudske populacije. No, majanski kalendar nije jedini dokaz. Kineska knjiga "I ching" koja sadrži 64 proročanstva koja se od davnina koriste za predviđanje osobne budućnosti Kineza još je jedan znak. Terence McKenna je sva 64 proročanstva predočio linearnim grafom i usporedio

ga s povijesti ljudske rase. Otkriće koje je nastalo zapanjilo ga je jer graf točno prikazuje napredak ljudskog društva i označava važne događaje, poput pada Rimskog Carstva i oba svjetska rata. Graf pada do potpune nule upravo na dan 21.12. 2012.

Antička proročica Sibila, koja je predviđjela pad Rimskog Carstva i slavu cara Konstantina, i prorok Merlin, koji na točan datum smješta otkriće Amerike i rat za američku neovisnost stotinama godina prije rođenja samog Kolumba, vide kraj svijeta također u 2012. godini. Indijanci iz plemena Hopi, engleska proročica poznata pod imenom Majka Shipton pa čak i cijjenjena proročanstva proroka Nostradamusa predviđaju svršetak čovječanstva iste te godine.

Stvarnost

No, možda najčvršći dokaz, koji je već povukao za sobom i neke posljedice i promjene u ponašanju čovjeka, jesu predviđanja samih znanstvenika koja svi jako dobro znamo. Potrošnja fosilnih goriva i rudnih bogatstava 2012. više neće biti moguća jer će tada svi prirodni resursi biti iscrpljeni. Globalno zatopljenje već je počelo otapati ledene pokrivače Sjevernog i Južnog pola i razina mora već se diže. Onečišćenje, ratovi, bolesti uzrokovane ljudskim nemarom, netolerancija i mržnja brzo se akumuliraju i sve više pomažu svim ovim proročanstvima da budu vjerodostojnija i stvarnija. Ljudska ruka sama je sebi najveći

neprijatelj jer uništavanjem prirodnih bogatstava planeta Zemlje uništava samu sebe. Znanstvenici upozoravaju, no ljudi ne slušaju dok ne bude prekasno. Posebnim programom, koji automatski čita cijeli internet od kraja devedesetih godina prošlog stoljeća, znanstvenici i inženjeri otkrili su kako je učesta-

lost zla, mržnje, pohlepe, ratova, ubojstava, gladi i novih otpornijih bolesti sve veća i rast će do vrhunca koji je matematički izračunat ponovno na 2012. godinu. Zlo u svijetu će do tada toliko porasti da više nikada neće moći biti iskorijenjeno.

Nije li sve to razlog za brigu? Ne bi li ljudi trebali početi mijenjati svoje stavove i ponašanje? Svi će reći da to nije njihova briga, pa što oni mogu učiniti kad velike kompanije i veliki ljudi rade toliko na uništenju planeta. No, odgovor je da mogu, i to

iznenađujuće mnogo. Pa svijet i jest izgrađen od običnih ljudi koji jednostavno trebaju početi, a najbolje je početi od sebe. Kada bi svatko počeo od sebe, počeli bismo svi zajedno. Recikliranje i sortiranje otpada, razumna potrošnja čiste vode, energije i fosilnih goriva nisu gluposti. To su stvari koje ovaj svijet mogu spasiti. Dobre se stvari događaju dobrim ljudima, a najbolja stvar u ovom trenutku bila bi zadržavanje jedinog doma koji čovječanstvo ima, a to je planet Zemlja.

Demon ljudskog lica

Upravo zato 2012. nije više samo teorija, nije samo puko nagađanje i izmišljanje iz dosade, nego je prosta stvarnost. Nema smisla bojati se meteora koji će se iznenada obrušiti na zemlju u skorijoj budućnosti ili izvanzemaljaca koji će nas istrijebiti ne bi li sebi na Zemlji izgradili dom. Ne moramo se s kacigama na glavi skrivati pod stolovima ili u podrumima naših domova tog kobnog 21.12. 2012. Neće nastati velika pukotina posred američkog kontinenta iz koje će poiskakati demoni i nezamislive zvijeri i početi proždirati čovjeka po čovjeka. Smak svijeta uzrokovat će ljudi, a bilo bi strašno kad bi se prava svijest o tome proširila prekasno. Pa i Četiri jahača Apokalipse sigurno će radije ostati doma i kartati belu nego da 21.12. 2012. krenu u posljednji pohod kako bi istrijebili čovječanstvo kad će ljudi i tako sami sebe na poslijetku uništiti i tako nestati s lica Zemlje.

Jesu li hrvatske ulice zaista opasne?

I ja sam Luka Ritz!

Statistike pokazuju da hrvatska mladež manje remeti javni red i mir, tj. sve rjeđe se bude susjedi iznenadnim tulumima, a povećava tučnjave i ostale vrste nasilničkog ponašanja. Znači li to da se mladež se sve manje voli i druži, a sve više tuče i međusobno maltretira?

Matko Buntić, IV. e

Luka Marinac, Josip Klasnić, Marko Jurić, Frano Despić, Nika Deković, Luka Ritz... Ovi mladi ljudi, naših godina, od kojih većina nije do svoje smrti završila srednju školu, u posljednje dvije godine preminuli su na hrvatskim ulicama. Nisu bili zaštićeni od svojih napadača, ali tko bi ih i štiti? Pa zar itko od nas razmišlja da bi nakon nekog subotnjeg izlaska, nakon dobrog koncerta, izlaska s prijateljima na cugu, na putu u školu ili jednostavno na ulici mogao biti u smrtnoj opasnosti? Šestero ljudi ipak su bili. Jesmo li svi?

Lukina priča

Svi znamo priču o Luki: miran dečko iz Dugava, zaljubljen u rock, tih i

nenametljiv, istinski dobroćudan i svima prijatelj, u vrijeme smrti maturant Grafičke škole u Zagrebu. Onog kobnog dana, 1. lipnja 2008., vraćao se s prijateljem kući s koncerta. Njegov prijatelj, čije se ime ne spominje u medijima pa ćemo ga zvati samo Pavao, rekao nam je: "Ne sjećam se svega tako dobro. Koliko god sam puta iznova sve proživljavao u sebi, većina stvari od toga dana ostala mi je u magli..." Nije im bilo ni na kraj pameti da se nešto može dogoditi kad: "dolaze dva dečka, naših godina, možda mlađi, i traže cigaretu i par kuna. Mi, kao i uvijek na putu kući, nismo imali ništa, a dečki su čudno reagirali. Agresivno... nasilno. Od same tučnjave ne sjećam se ničega

jer sam od udarca šakom jednog od napadača pao na pod i onesvijestio se. Kad sam ponovo otvorio oči, preda mnom su bila kola hitne pomoći i bolničari. Vidio sam da Luke nema nigdje oko mene, rekli su mi da su ga već prevezli na hitnu." Pavao Luku više nije vidio, nikad više nije s njim razgovarao, njihovo prijateljstvo zauvijek je prekinuto, iako Pavao Luku nikada neće zaboraviti.

"Ovak' mali, a udara!"

Svima nam je jasno, barem onima koji su se u životu našli u sličnim situacijama, ali su, na sreću, izbjegli moguće kobne posljedice, da Luka nije ubijen zbog cigarete i nešto sitnog novca. Iako je nekim ljudima još

uvijek nevjerojatno da ima agresivnih mladih ljudi koji će s guštom nekoga prebiti bez ikakva razloga, oni postoje i svugdje su. Ali, što je to u tim ljudima? Kakav je to bijes, odakle ta potreba za dokazivanjem moći nad slabijim pojedincima? Kakav je to odgoj i zatvorenost, doslovce sljepoća za posljedice takvog gnjusnog čina?

Naslušao sam se svakakvih priča: dečkima je dosadno u parku pa odluče nekoga izmlatiti na ulici, cura ga je prevarila pa razbiju njenog novog dečka, krivo ga je pogledao, nije ga pogledao, ružan je, lijep je, sam je, u društvu cura je, glumi frajera... Povod im je na kraju jedino dosada i vlastita nemoć da nađu normalniju zanimaciju. Ma draži su mi narkomani koji ubijaju samo sebe, ne biste vjerovali koliko su oni ustvari bezazleni u usporedbi s mnogim drugima. Neki dan mi je dobar prijatelj iz osnovne škole ispričao "ironičnu" priču kako su na hodočašću u Mariju Bistricu on i deseterica prijatelja izmlatili nekog dečka jer je šetao ulicom s dvije prijateljice. Prvi ga je udario njegov rođak. "A ovak' je mali", rekao mi je dok je rukom mahao u visini svog trbuha. Nisam znao što da mu kažem.

Druga priča dolazi od moje dobre prijateljice. Bila je u McDonald'su na Glavnom kolodvoru kad ju je s leđa netko gurnuo. Okrenula se i pred sobom ugledala mladu djevojku, staru oko 25 godina, mrtvu pijanu koja joj se unosi u lice i viče na nju da joj se makne s puta jer je ona jako gladna. Djevojka, a huligan?! I meni je teško povjerovati, ali poznajem dobro svoju prijateljicu pa sam siguran da je priča istinita. Možete li zamisliti ovakvu situaciju? Što biste vi učinili?

Priča se možete naslušati i od žrtava i od napadača, i svi ste ih se sigurno već dosta naslušali. Možda čak pričate i svoju sličnu priču. Vjerujem da ju većina vas ima, to nije nikakva rijetkost.

Nikina priča

Osim za Luku svi smo, na žalost, čuli i za Niku Despić. Možda se ne sjećate imena, ali to je ona djevojka koju je na Srebrnjaku prije godinu dana upucao dečko u blizini kojeg je radila tijekom ljeta i koji se tada u nju zaljubio. On je tvrdio da ju voli više od

svega, a svoju je ljubav odlučio dokazati hicem iz pištolja koji, po dijagnozi liječnika, nije smio imati. Dočekao ju je na stanici i ispalio u nju smrtonosni metak. Do tog trenutka Nika je bila presretna, njena majka je novinarima rekla da je odskakutala iz kuće plešući poput smiješnog malog djeteta. Nikin dečko, tada na jednom drugom mjestu, javio se na Nikin poziv na mobitel da bi s druge strane čuo samo užasne povike: "Zovite hitnu! Zovite hitnu!" Ubojica je presudio sam sebi nakon tog čina. Kakvog smisla je to sve za njega imalo? Što je on u svojoj glavi mislio? Čemu se nadao? Je li uopće razmišljao o tome što će biti poslije? Koga za ovo kriviti? Počinitelja, liječnika koji nije reagirao, policiju koja se nije pobrinula da ne dođe u posjed pištolja, društvo u cijelosti?

Na nasilje nasiljem

Frano Despić također je preminuo na ulici. Imao je 18 godina, jedva da je smio kupiti pivo na benzinskoj. Frano je, doduše, imao malo drugačiju

priču. Za one koji se ne sjećaju, Frano je član BBB-a koji je s grupom prijatelja na Ribnjaku napao skupinu metalaca i umro od posljedica uboda nožem jednog od onih koje je napao. Na putu do tog mjesta pokidali su grane, koševе za smeće i klupe kako bi napravili improvizirane palice i očigledno pali pod grupnu hipnozu, ne razmišljajući o posljedicama te nasrnuti na iznenađenu skupinu. Vjerovali su da će pobjednički slaviti desetak minuta kasnije. Aleksandar K. koji je ubio Franu sljedećeg se dana predao policiji i sve priznao. Za nožić je rekao da ga je nosio kako bi njime otvarao boce, a za ubojstvo tvrdi da je bilo u samoobrani. Nakon ovog događaja Zagreb je preplavio dotad neviđen strah. Bojazan za svoje živote osjetili su svi koji nisu pripadnici BBB-a, jer su ovi najavili "čišćenje Zagreba" od metalaca, punkera i sličnih alternativaca. Pitao sam prije toga dana jednog prijatelja, člana BBB-a, čemu to, tko je to pokrenuo i što ustvari misle učiniti. Rekao mi je

da se ne zamaram i da su to gluposti jer se neće dogoditi ništa od onoga što su BBB-ovci najavili. I nije se dogodilo, **boysi** su se spustili na Jelačićev trg s Dolca, neki su donijeli metle i lopatice te su počeli doslovno čistiti. Simbolično su se pokušali narugati Zagrepčanima, možda su htjeli dokazati svoju moć kad se pokaže da ljudi zbilja izbjegavaju ulice na taj dan, no možda su htjeli pokazati da nisu nasilna gomila agresivaca i da su smrt Frane Despića shvatili kao i većina nas jer Frane nam je svima žao, završio je neočekivano, ali bio je među napadačima i krivcima za cijeli događaj. Teško je reći da je zaslužio, jer nitko ne zaslužuje takvu surovu uličnu pravdu, ali ponekad se zločincima jednostavno vrati istom mjerom. Tko pod drugim jamu kopa...

A mogli su biti prijatelji

Luku Marinca, Josipa Klasnića i Marka Jurića usmrtili su na ulici agresivni napadači i također su svoj život završili prije dvadesete godine života. Ni trećinu života nisu proživjeli kad su se našli oči u oči s jačima kojima nisu ništa skrivili. Za te ljude ova trojica mladića nisu bili osobe,

nisu bili dečki njihovih godina koji bi im u nekim drugačijim okolnostima mogli biti poznanici ili prijatelji, nisu u njima vidjeli čovjeka s vlastitim problemima, razmišljanjima i pričama. Svaki od njih bio je osoba sa stotinu prijatelja i članova rodbine koji će biti pogođeni i uništeni nakon što saznaju što je učinio ovaj zbunjeni, opijeni, zalučeni, hipnotizirani mladić koji ne razmišlja o budućnosti, ne razmišlja o tuđoj pa ni o svojoj vlastitoj sudbini i nema u sebi onaj glas koji bi ga zaustavio i natjerao na barem kratko promišljanje prije nego nasrne na svog potencijalnog prijatelja nad čijom bi smrću i sam plakao, pao na koljena, proklinjao počinitelja, proklinjao društvo, proklinjao bi sama sebe, samo kad bi sve bilo za trunku drugačije. Koliko ste puta u životu za nekoga saznali da je dobar prijatelj vašeg nekadašnjeg dobrog frenda iz kvarta? Koliko ste puta čak pronašli i daljnje rođake u novim poznanicima? Nije li vam se sto puta dogodilo da kažete kako je svijet malen nakon što u nekom slučajnom čovjeku s kojim ste započeli razgovor pronađete brata, sestru, prijatelja, bratića, razrednog kolegu

neko od svojih najmilijih i najdražih? Nisu li svi ovi počinitelji mogli u svojim žrtvama ubiti vlastitog poznanika, svog budućeg kolegu ili prijatelja, svog daljnjeg rođaka?

I što sad s ljudima koji to ne shvaćaju? Što s onima koji su u stanju prekinuti nečiji život iz dosade? Znamo da oni nisu imali namjeru nikoga ubiti, ali neznanje nikad nije bilo opravdanje za zlo.

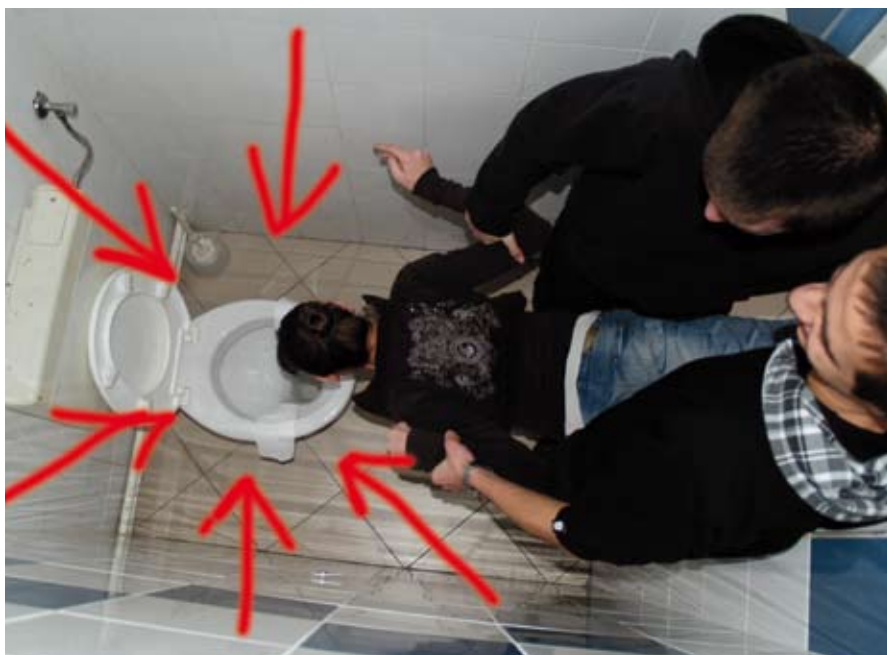
Tko je zakazao?

Lukini ubojice nisu zatvoreni. Pavao nam je ispričao svoju priču sa prepoznavanja počinitelja na kojima je bio svakih nekoliko dana u tih pet mjeseci traganja za Lukinim ubojicama. Nagledao se svakakvih likova kroz staklenu pregradu, a svaki od njih u svom dosjeu imao je već zabilježena slična nedjela. Nije mogao vjerovati koliko ih je. Prepoznao je ubojice koji su bili stari od 15 do 19 godina. Ne moram vam ni govoriti da je sudski proces i pokušaj kažnjavanja ovako mladih ljudi nemoguć posao. Maloljetnici do 16 godina uopće ne odgovaraju za zločine jer, tobože, nisu sposobni razmišljati o posljedicama svojih činova te su za to odgovorni roditelji. (Sjećate li se rođaka mog prijatelja na putu u Mariju Bistricu koji je "ovak' mali", a ne ustručava se od napada i agresije? Biste li na njega primijenili ovo pravilo?)

"Mladi nasiljem polažu račune za nebrigu u društvu staru dvadeset godina", "Mladići očito nisu pomislili da rade nešto opasno", "Roditelji ne znaju što reći svojoj djeci jer ne znaju jesu li u pravu", "Roditelje nije briga", "„Mladi ljudi su u mogućnosti kupovati alkohol i opojna sredstva koja potiču agresivnost", "Televizija je prepuna nasilja koje potiče mlade", "Djeca igraju nasilne video igrice", "Antijunaci u našem društvu postaju junaci", "Ratni zločinci, ustaštvo, fašizam, sve se to u Hrvatskoj slavi i djeca su na to naučena", "Djeca su prepuštena sama sebi i upadaju u loše društvo", "Agresivnost je normalan aspekt puberteta"...

Loptica krivnje prebacuje se s čovjeka na čovjeka i krivca se ne može zaustaviti niti pronaći. Čak i kad se počinitelje pronađe, teško ih je osuditi i nemoguće je pronaći adekvatne kazne. U Hrvatskoj je za maloljetnike

najteža kazna za nanošenje teških fizičkih ozljeda sa smrtnim posljedicama maloljetnički zatvor, popularni popravni dom. A tamo će se naći u društvu takvih poput njega, pa i gorih, s kojima će teško naučiti kako popraviti svoje ponašanje i ne vjerujem da u popravnim domovima svi shvate štetu svog nedjela. Za maloljetnike ispod 16 godina rezervirane su odgojne i sigurnosne mjere. Vjerujte mi, ništa posebno.

Loš kazneni sustav

Jedan od napadača na Luku Ritzu proveo je tri mjeseca u pritvoru, a pušten je jer nije bilo zakonske osnove za njegovo zadržavanje, a to znači da je prestala opasnost od ponavljanja zlodjela. Što mislite, je li mladić zbilja popravio svoje ponašanje i nikog više nije nikada napao? U drugom mjesecu ove godine istukao je mladića u blizini Zoološkog vrta i lakše ga ozlijedio, a nekoliko mjeseci kasnije pretukao je petnaestogodišnjaka. Nakon svega toga dobio je kaznu pritvora od 48 sati.

Luka Ritz postao je simbol hrvatske borbe protiv nasilja i netolerancije. Nema osobe koja nije nikad čula njegovo ime i koja ne zna tko je on. Na njegovoj sahrani okupilo se nekoliko stotina članova rodbine, prijatelja i poznanika, a posmrtno je odlikovan nagradom Ponos Hrvatske. Od 2009. svake će se godine odavati priznanje "Luka Ritz" učenicima koji promiču toleranciju i nenasilje te će

nagrađeni učenici dobivati godišnju stipendiju od 1000 kuna mjesečno. Luka Ritz tako je svojom preranom smrću podigao glas hrvatske javnosti i posebice mladeži protiv uličnog nasilja i sličnih zločina. Njegovi prijatelji, uz pomoć mnogih udruga, bendova i Lukinih roditelja, organiziraju koncerte na kojima podsjećaju na opasnosti koje vrebaju na ulicama Zagreba i drugih hrvatskih gradova. Lukina smrt nije bila uzaludna, iako bi svima bilo puno draže da do nje nije došlo. Nije li se, ipak, hrvatska javnost mogla probuditi prije ovih ubojstava i tragičnih sudbina?

Statistike kažu: nasilje u porastu

Kako je došlo do ove razine nasilja i potrebe za dokazivanjem moći šakama na ulici? Statistički podaci 2008. godine u odnosu na 2007. nisu sjajni. Tako je zabilježeno 468 kaznenih djela nanošenja tjelesnih ozljeda što je povećanje od 24,14% u odnosu na 2007., 113 kaznenih djela nanošenja teških tjelesnih ozljeda što je povećanje od 6,6% u odnosu na 2007., 114 kaznenih djela nasilničkog ponašanja što je povećanje od 46,15% u odnosu na 2007. Tijekom 2008. maloljetnici su počinili 469 prekršajnih djela počinjenih "naročito drskim ponašanjem" što je smanjenje od 6,2% u odnosu na 2007., 1 299 prekršajnih djela "narušavanja javnog reda i mira tučom, svađom i vikom" što je smanjenje od 12,47% u odnosu na 2007. Dakle, jedno je jasno: hrvatska

mladež počela je smanjivati remećenje javnog reda i mira, što se u velikoj mjeri odnosi na najčešće bezazleno cuganje na ulici u gluho doba noći ili buđenje susjeda iznenadnim tulumima, a povećavati količinu tučnja, nanošenja tjelesnih ozljeda i nasilničkog ponašanja. Ovo je evidentni dokaz da se mladež sve manje voli družiti, a sve više tuče i međusobno maltretira.

Spavači, probudite se!

Dakle, neki su se probudili, počeli su dizati svoje glasove i ustajati protiv nasilja na ulicama. Neki su još zbunjeni i čekaju trenutak kad će se i oni probuditi. Neki, na žalost, na nasilje još uvijek odgovaraju nasiljem, dok ostali ne prestaju s vlastitim nasilničkim ponašanjem. Zagrebačke ulice ni nakon svih ovih poziva na buđenje nisu sigurno mjesto za noćnu šetnju. Na meti nasilnika može se naći bilo tko i u bilo kojem trenutku. A što čine vladajući? Pa, kao i u većini spornih pitanja koja se tiču običnog građanina Republike Hrvatske, ne čine ništa. Zakoni ostaju isti i ne postrožuju se, iako stanje u društvu to zahtijeva. Imena počinitelja nikad se ne saznaju i njihovi identiteti skrivaju se pod kapuljačama kad ih dečki u plavom vode za ruke po sudovima i policijskim postajama. Ali, zašto? Tko kaže da zaslužuju te kapuljače na glavama i zaštitu identiteta odavanjem samo inicijala? Tko im pruža ruku pomoći i milost kad oni isto to nisu učinili ni za kog drugog? K. M., R. L., J. J., S. Š i D. K. počinitelji su ubojstva koje je potreslo hrvatsku javnost i na tih nekoliko velikih slova i točkica završio se ovaj slučaj. Huligane treba kazniti i pružiti im prigodu ne da se sakriju već da se posrame, omogućiti im bar taj jedan zdravi ljuski osjećaj, normalan u svakom pogledu - sram za počinjeno nedjelo. Ritzovi se prijatelji neće osvećivati, nitko normalan nakon tolike proživljene patnje ne bi mogao pružiti nekom drugom tugu i bol kakvu je sam proživio. Možda bi nakon otkrivanja njihovih identiteta barem jedan potencijalni nasilnik u presudnom trenutku u svom životu postupio drugačije. Trebali bismo svi učiti iz pogrešaka, tuđih i vlastitih, šteta je samo što poneki nikad ne nauče.

INTERVJU

Filip u "Najboljim godinama", Kruz u "Ludoj kući", pacijent u "Našoj maloj klinici", Filip u filmu "Pričaj mi o ljubavi", Orin Mannon u predstavi "Elektri pristaje crnina" samo su neke od uloga mladog glumca **Stjepana Perića**

Hrabrost se isplati

"Htio bih se okušati i u režiji. Tražim jednu lijepu kratku priču o ljubavi. Htio bih napraviti nešto stvarno toplo nakon čega bi se ljudi malo zamislili."

Marina Kopic, IV. b

Stjepana Perića sigurno ste zapazili u popularnim televizijskim serijama, a ako ste češći posjetitelji kazališta ili kina, možda vam nisu promakle ni neke njegove kazališne i filmske uloge. Međutim, pretpostavljam da malo vas zna kako je ovaj mladi i uspješni glumac bio učenik upravo naše škole i, ne tako davno, proživljavao vrlo slične probleme, odgovarao pred istim profesorima, sjedio možda baš u vašoj klupi.

U kakvom Vam je sjećanju ostala Treća gimnazija?

Ostala mi je u jako dobrom sjećanju. U Trećoj sam upoznao neke ljude koji su i danas uz mene, najprije mislim na svoje prijatelje. Tamo sam imao prve ljubavi, a i naučio sam neke stvari. Bilo mi je lijepo, ali sad mi je još ljepše. Protivnik sam svih onih silnih zaplašivanja da će na faksu biti grozno. Ustvari, tada ćete svi biti pametniji, ljepši i radit ćete ono što stvarno volite, moći ćete puno slobodnije raspolagati slobodnim vremenom. Svaka čast srednjoj, ali faks je zakon!

Nakon Treće upisali ste Pravni fakultet, no ubrzo ste odustali i upisali Akademiju dramskih umjetnosti. Kako je došlo do takvog preokreta, kako su reagirali vaši roditelji?

Na Pravo sam krenuo s mišlju da s tim poslom mogu dobro zaraditi, ali to nije bilo nešto što volim, zato sam krenuo za onim što volim – glumom. Mama me odmah u potpunosti podržala, a tata je na početku bio malo skeptičan, jer su i on i moj djed pravnici i to je zanimanje bilo kao neka tradicija u obitelji, no ubrzo je shvatio da mi ovo jako dobro ide i pružio mi maksimalnu podršku.

I u Trećoj ste išli na dramsku, jeste li tada otkrili ljubav prema glumi ili je postojala još ranije?

Interes postoji odmalena, točnije od sedme godine kad sam dobio kameru. Fascinirao me film pa su me tako počeli zanimati gluma i režija, a na dramskoj sam definitivno vidio da u tome ima nešto što me jako privlači. Ne mogu reći da se to

tamo probudilo, ali sam tada ljubav prema glumi potvrdio.

I kakve su uspomene iz tog razdoblja, postoji li neka anegdota s Lidrana?

Zapravo postoji. Radili smo jednu predstavu i dobili novi tekst. Profesorica Ilić je rekla: "Vi radite, a ja ću doći vidjeti kako vam ide." Kako se nikome nije svidio tekst, mi smo počeli sami nešto raditi i napravili nekakav potpuno drukčiji, izmišljeni tekst. To zapravo nije ni bio tekst nego improvizacija. Profesorici se to svidjelo i s time smo išli na Lidrano. Na kraju smo bili jako tužni kad nismo prošli (bili smo prvi ispod crte).

Glumili ste i u kazalištu i u televizijskim serijama. Što Vam je draže?

Ni jedno ni drugo. Film mi je najdraži jer ima puno veću moć nego kazalište. Na filmu možeš više toga pokazati, iako mislim da je teže glumiti u kazalištu što sam iskusio i na vlastitoj koži. U jednoj predstavi sam

bio dva i pol sata, od početka do kraja, na sceni. Tamo se ne smije dogoditi pogreška jer nema "O.K., idemo još jednom" što je normalno na filmu.

Rekli ste da je u kazalištu puno teže raditi jer se ne smije dogoditi pogreška. Smeta li vama glumcima ako, na primjer, netko u publici komentira nešto, priča, uglavnom kad nije tišina?

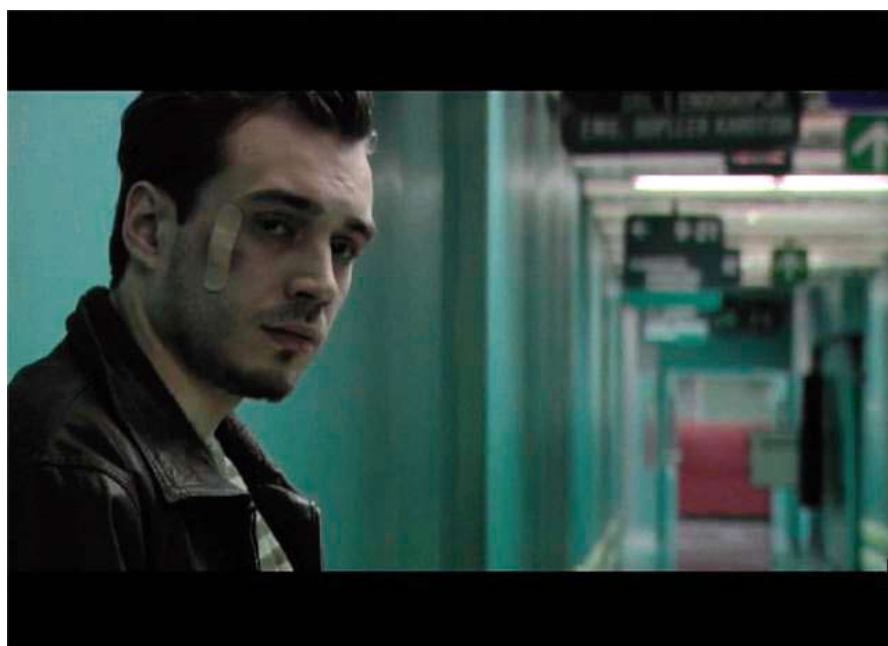
Ako si ti potpuno uživljen u neku ulogu, ništa te ne može omesti. Osim toga, neke su stvari, poput kašljanja, smijeha ili međusobnih

komentara, nešto sasvim normalno. Nemojte ovo sad krivo shvatiti, ovo nije otvoreni poziv da komentirate tijekom predstave. Naravno da je tišina poželjna. Ali, ima tu još jedna stvar, kada je nešto napeto, iskreno i puno emocija, onda je takva tišina da ne čuješ ništa i nikome u publici ni ne pada na pamet slušati osobu do sebe koja želi nešto komentirati. Upravo su ti trenuci u kazalištu izrazito magični.

U Hrvatskom narodnom kazalištu glumili ste Werthera. Kako je uopće došlo do te suradnje?

Za ulogu Werthera bio sam pozvan na audiciju, no to nije bila prva

uloga u HNK-u. Prvu ulogu u HNK-u sam dobio još prije. Bilo je to na četvrtoj godini Akademije. Svaki dan smo imali scenski govor u pola tri. Ja sam, ne znam zašto, taj dan došao u pola dva. I tako sam sam sjedio tamo, mislim si gdje su svi i onda je došao jedan kolega. Počeli smo nešto pričati i on mi kaže da se vraća s audicije iz HNK-a. I tako ja, nakon kratkog razmišljanja odem u HNK, na prvi kat gdje se održavala audicija. Tamo mi je otvorila neka ženu, koja mi je izgledala kao neka gospođa iz ureda, i ja nju pitam: "Oprostite, gdje je audicija?" na što mi je ona odgovorila: "Pa ja sam audicija!". To je bila Matea Pleja, Audicija je trajala pet dana i svaki dan je otpadalo još i još glumaca. Na kraju

smo ostali samo jedan glumac i ja. Posljednji dan došao sam spreman i rekao da ja to mogu, hoću i znam i da mi izvoli dati tu ulogu. Nakon toga ona mi je pružila ruku i na tečnom hrvatskom (inače je Slovenka) rekla: "Može, družo!" Eto, to je priča kako sam ja dobio prvu ulogu u HNK-u.

Postoji li neka uloga koja Vam je posebno draga?

Svaka mi je uloga na neki način draga, neki trenutak ili neki dio te uloge. Dragi mi je uloga u filmu "The Show Must Go On" jer ima jedan kadar od tri minute u kojem me kao prati kamera. To je snimano u dijelovima tako je dio sniman kao u nekoj Big Brother kući, zatim sam na Visu u tunelu i onda na gradilištu u Zagrebu. Na kraju će se montažom to sve staviti u jedan kadar. Mislim da će to biti za hrvatski film jako iznenađujuće.

A jeste li ikada razmišljali o režiji?

Jesam, i definitivno ću se u budućnosti više time baviti jer mislim da je redatelj veći autor nego glumac.

A što biste režirali? Film po nekoj poznatoj priči ili nešto potpuno novo?

Svejedno mi je jer tražim jednu lijepu kratku priču o ljubavi. Htio bih napraviti nešto stvarno toplo nakon čega bi se ljudi malo zamislili. Volio bih da im film pošalje neku jako lijepu poruku i da im bar na trenutak ona bude u glavi.

Koji Vam je najdraži filmski žanr, ustvari u kojem najradije glumite?

S obzirom na to da glumim u Hrvatskoj gdje nas je prilično malo, radim sve. Možda mi je lakše glumiti u komediji, ali više volim glumiti u drami.

Kako uopće izgleda jedan dan u životu glumca?

Pa, svaki dan je drukčiji. Naš posao je jako živ. Nekad cijeli tjedan ne moraš ništa raditi, a onda ti se opet zaredaju dvanaestosatni radni dani. Zatim imaš jedan dan kad ideš samo po uredima sređivati ugovore, uloge i tome slično. To se meni inicijalno svidjelo. Još sam u Kušlanovoj, dok sam sjedio u klupama, razmišljao kako bih mogao biti glumac, nemaš fiksno radno vrijeme, zarađuješ onoliko koliko si dobar, a dobro mi ide i lagano je. Ipak, u jednom sam se zeznuo, nije baš lagano.

Kako onda uspijete uskladiti sve obveze kad nemate fiksno radno vrijeme?

'Ko prvi, njegova cura. Točno tako. Kad dobijem datum predstave, ja si to lijepo zapišem, a idući koji nazove, ako kaže taj datum, ja mu lijepo objasnim da ne mogu tada i dogovorimo se za neki drugi dan i tako se to sve posloži. To često zna biti jako čudan raspored, ali funkcionira.

Kakvi su planovi za budućnost, u kojim filmovima i serijama ćemo Vas moći uskoro gledati?

Radim jednu predstavu koja je "working progress", znači ne radi se po tekstu, i ona će izaći krajem godine. Osim

toga, snimam jedan film sa Sarom Hribar u kojem imam glavnu ulogu. Zasad je radni naslov "Jenny te voli", što je naslov pjesme Gabi Novak. Nadalje, možda se početkom godine vratim u "Najbolje godine" i onda ću raditi jednu seriju na ljeto.

Kad već spominjete ljeto, jeste li sudjelovali na nekim ljetnim igrama?

Sudjelovao sam na Riječkim filmskim noćima i Dubrovačkim ljetnim igrama. Na Dubrovačkim ljetnim igrama nastupao sam u predstavi "Dundo Maroje", u ulozi Mara. U principu baš i ne volim te ljetne manifestacije jer je ljeto za mene vrijeme za odmor nakon naporanne radne godine.

A što mislite o glumcima koji nisu završili glumačku akademiju?

Stvarno ništa protiv njih, postoje mnogi dobri glumci a da nisu završili akademiju. Završena akademija ništa ne garantira. Ako imaš taj neki Bogom dani talent, onda to imaš i bez završene akademije. Naravno, mladima koji se odluče za glumu savjetujem da završe akademiju zato što im ona da neka oruđa i alate. Na kraju krajeva, gluma je ipak posao koji treba naučiti.

Umjetnici su pod stalnim okom kritičara i publike. Kako doživljavate kritike?

Uvažavate li više mišljenje nekog kritičara ili publike?

Reakcija publike najtočniji je pokazatelj je li predstava dobra ili loša.

A što tiče kritičara... U principu kritike ne doživljavam osobno. To ne bi smjelo utjecati na moj rad jer onoga trenutka kada podlegnem pod utjecaj kritičara, izgubit ću svoj smjer. Jednom prije dobio sam jednu negativnu kritiku što me jako pogodilo, a onda sam nakon dvije godine glumio u istoj predstavi i od istog sam kritičara dobio najpozitivniju kritiku. Dakle, i reakcija kritičara je samo relativna.

Mladi ste, uspješni i radite posao koji volite. Djeluje idealno. A smatrate li Vi sebe sretnom osobom?

Pa smatram se sretnom osobom. Baš sam nedavno o tome razmišljao. Na primjer, idući tjedan snimam jednu scenu u kojoj moj lik pjeva na karakama i producent mi je dopustio da si sam izaberem pjesmu koju ću pjevati. Tako sam ja proveo tri sata tražeći po Youtubeu ljubavnu pjesmu koja bi odgovarala mome liku. I baš sam razmišljao: evo, ja sam tu već tri sata, slušam ljubavne pjesme i to je dio mog posla. Ništa mi ne fali i baš mi je lijepo.

I, za kraj ovog ugodnog razgovora, što biste poručili sadašnjim kušlanovcima?

Savjetovao bih im da budu hrabri. Na primjer, ako im se sviđa netko u školi, neka poduzmu nešto vezano za to jer se hrabrost uvijek isplati. Također, rekao bih im da uče jer će kasnije sve što nisu naučili morati nadoknaditi. I, naravno, neka uživaju u ovom razdoblju svoga života.

INTERVJU

„Profesor Pilić imao je živaca čitati moju mladenačku poeziju, profesor Banovac od mene je skoro napravio vrhunskog bacača kugle, a profesorica Cota me je tak' naučila matematiku da sam logaritamske tablice čitao lakše od Večernjaka.“

S Davorom Dretarom razgovarali smo o školi, profesorima, glazbi i zabavi u vrijeme njegova srednjoškolskog života

Kako je Davor postao Drele

Jan Humski, II. e

Pozvonio sam na ulaznim vratima, čuo strku u kući i potom ugledao poznato lice. Riječ je o **Davoru Dretaru**, poznatom voditelju, komičaru, glazbeniku i glumcu koji se rado za naš list prisjetio svojih srednjoškolskih dana.

Nakon ugodne dobrodošlice smjestili smo se u njegovu "vinariju" i započeli razgovor ugodni o njegovu životu, od srednje škole do danas.

Kako to da ste upisali u ono vrijeme baš III. gimnaziju?

U ono vrijeme nisam imao pojma da je to III gimnazija, to se onda zvalo PTT škola, i nisam ni sam siguran

kak' sam se u njoj našao, vjerojatno zato kaj mi je blizu doma. U MIOC me nisu pustili jer sam za matematiku i fiziku totalna truba. Ali, samo sam prvi i drugi razred završio u Kušlanovoj. Nakon toga sam promijenio školu. Bilo je to od 1981. do '83. Bože, kako sam star!

Sjećate li se kakvih zgoda iz toga vremena?

Zgodno je bilo kada smo trčali kod profesora Banovca čuvenih "10 za 11", a mi se skrivali iza kule i pušili dok su "bedaki" trčali. Istini za volju, nije baš bilo zgodno kad nas je profać uloviti u tom divnom trenu, ali kaj

se može. No, vjerojatno jedina stvar koju bum zauvijek pamtil je žicanje. U ono vrijeme nismo baš imali puno love pa smo se moj frend Vajgić i ja često upuštali u žicanje. Staneš pred školu kad se mijenjaju turnusi, svakoga potegneš za rukav, i za čas imaš love za pizzu i kolu. Ali, bilo je tu i kodeksa – kad bi mene netko zažical, moral sam dati nekoliko kovanica, red je red.

Tko Vam je bio razrednik?

Profesorica Herak, iz kemije. Bila je skroz simpa, bavila se speleologijom i jednom nas je vodila na Sljeme, u špilju Veternicu. Šalila se s nama, bila je pravi kompić.

A kakvi su bili ostali profesori?

Svi su mi bili super. Profesor Pilić imao je živaca čitati moju mladenačku poeziju, a za to je trebalo hrabrosti, vjerujte. Profesor Banovac je od mene skoro napravio vrhunskog bacača kugle, profesorica Cota me je tak' naučila matematiku da sam logaritamske tablice čitao lakše od Večernjaka. Nezaboravni su bili i sati engleskog uz profesoricu Würth. Neka se ostali ne ljute što ih nisam spomenuo.

Koje ste predmete voljeli?

Najviše povijest, koju i sada obožavam. Profesor Grabovac predavao je vrlo smireno i znao je od povijesti, inače ispunjene onim groznim datumima i godinama, napraviti zanimljiv predmet.

Što se u Vaše vrijeme slušalo, je li bilo svađa oko glazbenog ukusa?

Pa i nije baš, bile su to godine novog vala i svi su slušali Azru, Parni valjak, Prljavce, Haustor, Lačnog Franca pa se nisi imal s kim posvađati oko glazbenog ukusa. Bilo je nekoliko čudaka s dugom kosom koji su slušali Deep Purple i AC/DC, ali oni su fakat bili manjina.

Je li Vam bila teška škola?

Nekak' baš i nije. Ako se ne varam, završil sam oba razreda s peticom. To je bilo doba moje intenzivne usmjerenosti na obrazovni proces. Kasnije, kada su došli komadi, muzika i piva, škola je polagano počela gubiti na privlačnosti.

A kako su Vas tada zvali?

Droca.

Mi danas najčešće sjedimo u Klinčeku. A kamo ste vi izlazili nakon nastave?

Bil je jedan strašno grozan birc u Naselku, groznog imena – Kosmaj, Avala ili tak' nekak', u kojemu je delala brkata konobarica u borosanama, a pored tog birca svoje je mjesto pod suncem našel i nekakav šminkerski bar, mislim da se zval Xenon. Obični mali ljudi išli su kod brkate babe i pili gemište, a šminkeri su u Xenonu cuclali gusti sok sa šlagom. Ja sam išel u Kosmaj.

Koji su hobiji bili popularni u ono vrijeme?

Iz današnje perspektive uopće ne znam kaj smo mi ranije delali, dok nije bilo interneta, mobitela, ipodova, playstationa, xboxova i ostale gadgetarije. Imali smo loptu i stalno smo ju napucavali po igralištu. Neki od nas su svirali, neki su puštali zmajevе, a ja sam uglavnom sjedil kod Kule i pljuckal u prašinu.

Kako ste došli na ideju da stvorite "Dreletronic"?

Sasvim slučajno. Na nekim tulumima frend i ja smo spajali moj tekst s njegovom glazbom, on je sviral, ja sam pjeval. Uskoro su nas počeli pozivati na tulume da izvodimo te naše umotvorine. Nakon šest mjeseci odlučili smo ih i snimiti za generacije koje dolaze. Ostalo je povijest.

Odakle crpите ideje za teme pjesama?

Iz moje duboke, istinske fascinacije fenomenom života i životnosti,

koji je najveći dar čovjeku. Ako se niste veselili, smijali, voljeli i bili voljeni, niste ni živjeli.

A što Vas danas uveseljava, što Vam je hobi?

Skupljam fina vina iz cijeloga svijeta, puno čitam, ali najviše volim prečkati po kući sa šrafčigerom i ključem broj 18. Ne biste vjerovali koliko štete može napraviti samo jedan vriedan i glup kućni majstor!

Kako komentirate današnju hrvatsku glazbenu scenu?

Puno je kvalitetnija nego 90-ih, kada je dance vladao, a s njim su se pojavili mnogi grozomorni likovi i skupine (među njima i moja). Svira se uglavnom uživo, sve je više kvalitetnijih vokala, samo me jedna stvar čini žalosnim, a to je što mnogi muzičari i izvođači ne mogu živjeti od svoga posla koji, vjerujte mi, nije lagan.

Petra Đukić, III. f

Kauboji - najbolje potrošenih 50 kuna ikada, najbolje iskorištena tri sata. Trebam li vam još išta reći kako bih vas motivirala da pogledate ovu predstavu? Od početka pa do samog kraja predstave kazalište je odzvanjalo smijehom i ushićenjem. Osmero fantastičnih glumaca oduševilo je publiku. Predstava počinje audicijom za kaubojski mjuzikl. Samo se pet osoba odazvalo i tih pet je prošlo. Onda još stižu sestra i brat koji se priključuju predstavi. Prvi dio je

priprema za kaubojsku predstavu, dok je drugi dio sama premijera. Uz briljantne glumačke vještine, crni humor, fantastično oponašanje životinja, zanimljivo zamrzavanje na sceni, muziciranje, plesanje (step) i još mnogo toga u ovoj je predstavi pokazano što sve dobar glumac zaista može kada radi s ljubavlju. Uz redateljicu Sašu Anočića još je sedmero veličanstvenih glumaca: Ivana Starčević, Živko Anočić, Matija Antolić, Hrvoje Barišić, Krunoslav Klabučar, Rakan

Rushaidat i Radovan Ruždjak.

Nikako ne smijete propustiti odlazak u EXIT!

Za sve ima vremena

Magdalena Andrijić, III. f

U ovom broju školskog lista nećemo vam samo preporučiti da pogledate neki film ili predstavu, poslušate neki CD ili odete na neki koncert. Dolazi matura, pišu se različiti ispiti, treba se pripremiti za fakultet. Možda vam se sve to čini jednostavnim ili pak nekim dalekim budućim brigama, ali vrijeme brzo prolazi. Zato, ljudi, primite se knjige! Nećemo

ništa dobiti servirano na pladnju. Moramo se jako dobro potruditi da uspijemo u ovoj školi. Zbilja vam preporučujemo da čitate lektire, vježbate zadatke iz fizike i matematike, javljate se na vrijeme povijest, geografiju i ostale predmete jer će nam to kad-tad zatrebati.

A onda, kada ispunite sve obveze, nagradite sami sebe: izađite van, ludirajte se i plešite, posjetite kino ili kazalište s ekipom, odmarajte se, čitajte i slušajte nešto za svoju dušu.

Pa evo što ne biste trebali propustiti ove godine:

- koncert grupe Depeche Mode 14. veljače 2010. u Areni Zagreb
- koncert Tokio Hotela 28. ožujka 2010. ponovno u Areni Zagreb
- koncert grupe Metallica 16. svibnja 2010. na Hipodromu
- mogućnost dolaska popularne pjevačice Lady Gage i stare rock grupe Guns 'n' Roses
- najnoviji albumi: Rihanna - "Rated R", grupa Snow Patrol - "Up To Now", Shakira - "She Wolf", Muse - "The Resistance", Mika - "The Boy Who Knew Too Much", Children of Bodom - "Skeletons in the Closet", Bon Jovi - "The Circle"

TWILIGHT

Magdalena Andrijanić, III. f

O da, i nas kušlanovce zahvalila je ta manija. Bella i Edward. Bella i Jacob. Što će biti s njima? Kako će sve to završiti? Tko je ljepši? Tko ima izraženije mišiće? Tko bolje glumi? Kad će stići treći dio? Sve su to pitanja koje muči fanove Twilight sage.

Poznajem mnogo ljudi koji su zalučeni time. Ali, ima razlika među njima. Na Facebooku se pojavljuju mnogi koji mrze tu vampirsko-ljubavnu priču i s predrasudama govore o njezinim obožavateljima. Jer, nisu svi samo zalučeni Jacobovim novim "seksi imidžom", Edwardovom prekrasnom "bijelom facom", Bellinom srećom što se neki vampir zainteresirao baš za nju, nego su se neki ljudi istinski našli u toj priči.

Možda zaista i možemo to "iskustvo" primijeniti u stvarnom životu. Na primjer, ima ljudi koji žele biti s nekim, a ne mogu ili ne smiju jer su te ljubavi iz nekih razloga zabranjene. Ipak, oni si ne mogu

pomoći, jednostavno vole osobu čije je ime urezano u njihova srca.

Slažem se da je besmisleno biti zalučen samo nečijom fizičkom prednošću (Jacobovo nabildano tijelo), nečim nestvarnim (činjenica da je taj Edward vampir) i sličnim glupostima, ali mi isto tako smeta kad "pametni" komentatori, koji zapravo nemaju pojma tko je autor i o čemu priča govori, prozivaju ove romane i njihove čitatelje površnicima. Oni ne shvaćaju Bellinu tugu nakon što ju je Edward ostavio u šumi, njeno vrištanje usred noćne more, njenu ljubav općenito. Možda i vi sada mislite: "Ma, joj, kakva tuga, kakvo vrištanje, to je pretjerivanje!" Ali, zar niste nikada voljeli i žudjeli za nekim toliko da vas i fizički boli? Ako niste, onda vas žalim jer ste propustili jedan od najljepših osjećaja, a to je ljubav, prava ljubav, koliko god ona u ovim našim "ludim pubertetskim" godinama

trajala. Ne kaže se bez razloga da najljepše stvari u životu nisu stvari, nego osjećaji i ljudi zbog kojih živite i koji vas usrećuju na bilo koji način. Uz zdravlje, prijatelje, obitelj, sreću i zadovoljstvo, ljubav je jedna od tih "sitnica" koja čini ovaj život vrijednim življenja.

Zato, budimo tolerantni, poštujemo tuđa mišljenja, sviđanja i nesviđanja, zalučenosti i ljubavi. Pa što onda ako curice vrište za tom dvojicom!? Ne čini se nikakvo zlo vama koji to ne radite. Svatko ima pravo na svoje mišljenje, a "Sumrak" je samo jedna (lijepa) knjiga.

Može li se preživjeti 2012.?

Mario Mihetec, II. c

Među najgledanijim filmovima posljednjih mjeseci nalazi se film "2012." Što je to privuklo tako velik broj gledatelja? Prije svega proročanstvo starih Maya po kojem bi te godine trebao biti kraj svijeta. U ovom je filmu zamišljeno sve što bi se tada moglo događati. Podrhtavanje i pukanje Zemljine kore samo je sitnica

kojom sve počinje. Nakon tih početnih događaja, koji će preplašiti sve ljude, počinje uništavanje gradskih četvrti, cijelih velikih gradova, rušenje najpoznatijih građevina, kao što je Eiffelov toranj, pa sve do potpunog uništenja cijeloga kontinenta. Svima je nejasno kako se i zašto takve stvari događaju, što je uzrok svemu. Ljudi, naravno, žele pobjeći na sigurno, a jedini je način velikim teretnim brodovima na koje stane mnogo ljudi. No, problem je, kao i uvijek, što su privilegirani bogati i utjecajni ljudi, a ostali se moraju nekako snaći. U filmu se može vidjeti dokle doseže ljudska sebičnost i pokvarenost, i na koji način one utječu na krajnji

ishod svega. Što više vrijeme prolazi, sve manje je rješenja za preživljavanje, a da bi se nekako spasili, ljudi se moraju i žrtvovati jedni za druge. Nestajanjem cijeloga kontinenta, čak većine njih, jedini mogući spas bijeg je avionom do drugoga kontinenta ili ukrcavanje na velike teretne brodove. Ali, još jedan problem je što se ne mogu ni locirati kontinenti jer su potresima i raznim nepogodama promijenili koordinate i više se ne nalaze na istome mjestu. Ako želite vidjeti što će se dogoditi s protagonistima i hoće li itko izbjeći katastrofu, koji je kontinent jedini ostao gotovo netaknut, onda obavezno pogledajte ovaj film.

U hodniku, u jednom usputnom razgovoru, ipak smo uspjeli izvući nekoliko zanimljivosti iz života profesora Antonija Perića

Nogometni snovi

Marta Krečić, IV. e

U razgovoru s našim profesorom **Antonijom Perićem** saznala sam neke zanimljivosti iz njegova svakodnevnog života, njegovih neostvarenih snova, djetinjstva i mladosti. Naš je profesor kao mali dječak sanjao kako će postati slavan nogometaš, ali ne u bilo kakvom klubu. Profesor je pucao visoko - na svjetske poznate klubove. No, na žalost, usprkos velikom talentu san nije ostvaren, a jedan od razloga bile su i mnoge ozljede koje su mu se dogodile. Dovoljno je spomenuti slomljene obje ruke i noge, zbog čega je trebao pauzirati jednu godinu na Kineziološkom fakultetu, ali i prekinuti dugogodišnje treniranje nogometa. Tako je nakon dvanaest godina aktivnog bavljenja tim sportom, profesor morao odustatati od svojih snova.

Tehničku srednju školu pohađao je u Slavonskom Brodu, no tijekom školovanja shvatio je da to nije nešto što bi želio raditi u

životu i tako odlučio upisati Kineziološki fakultet u Zagrebu. Bilo je ratno vrijeme kad je profesor Perić stigao u Zagreb i uspješno položio prijamni, i to s pohvalnim 61. mjestom na rang listi. Svoj posao voli i uživa u njemu, a na pitanje bi li ga promijenio, odgovorio je da bi, ali samo na kraće vrijeme. Otišao bi u neki poznati klub, igrao nogomet, zaradio puno novaca i onda se vratio starom životu. Za uspjeh našeg školskog sportskog kluba, kako kaže profesor, zaslužni su ravnatelj M. Oršolić, profesori M. Banovac i V. Pervan, njihov predan rad sa svim našim sportašima. A profesor je, kada je došao u školu, samo nastavio tradiciju.

Svoje slobodno vrijeme profesor Perić provodi rekreirajući se, obožava skijati (iako je bilo lomo-va), i radeći na znanstvenom radu

s područja kineziologije, točnije s područja nogometa. Što se glazbenog ukusa tiče, on se, kaže profesor, mijenjao tijekom životnih razdoblja: od hitova 80-ih postupno je prešao na pop glazbu i lakše oblike rocka, a sada uglavnom sluša rock i metalicu. Jedino na što je "alergičan" jesu folk glazba i pjesme nekih naših izvođača koji naginju tom stilu. I to je bilo sve što sam uspjela izvući iz profesora Perića u jednom kratkom i brzom razgovoru.

Između plesa, medicine i biologije, naša je profesorica izabrala biologiju

Laura Šoštarić, IV. e

Profesoricu biologije Sandu Ilić zaskočili smo s nekoliko pitanja kako bismo saznali ponešto o njenom privatnom životu, a ona je, što je rijetko kod profesora, spremno odgovorila.

Koju ste osnovnu i srednju školu pohađali?

Pohađala sam Osnovnu školu Petra Zrinskog, a u današnjoj Petoj gimnaziji provela sam srednjoškolske dane.

Je li vam biologija oduvijek bila omiljeni predmet?

Da, oduvijek sam ju voljela, išla sam na brojna natjecanja i već sam tada znala da upravo to želim predavati djeci u školi.

A što ste željeli biti kao dijete?

Željela sam biti popularna ličnost, to me kao dijete uvijek fasciniralo. Postojala je opcija i da postanem plesni pedagog jer sam se dugo bavila ritmikom. Ali, s vremenom sam se sve rjeđe bavila sportom pa je biologija prevagnula.

Ipak, da niste profesor biologije, što biste bili?

Sigurna sam da bih upisala medicinu.

Čuli smo da imate brojnu obitelj. Koliko vas je?

Imam četvero djece, i to sve sinove. Dakle, šestero nas je. Oduvijek sam željela kćer, ali već nakon drugog sina shvatila sam da se to neće ostvariti.

Što radite u slobodno vrijeme? (Profesorica je odgovorila na ovo pitanje tek nakon dužeg razmišljanja!)

S obzirom na to da imam jako malo slobodnog vremena, to vrijeme provedem radeći kućanske poslove,

poput pranja prozora. Ali, trenutačno mi je želja srediti obiteljske fotografije. Nadam se da ću pronaći vremena za to. Ah, naravno, usput slušam muziku.

Družite li se s kolegama i izvan škole?

Da, družim se i privatno s njima. Krasan kolektiv je odlika naše škole i ponosim se što sam dio njega.

Zagovarate li zdravu prehranu?

Tko voli, nek' izvoli. Nemam ništa protiv toga, naravno, ali ja to ne prakticiram.

Kako radite u školi, moramo Vas ipak pitati što mislite o našem školstvu, konkretno o državnoj maturi.

Ne mogu još ništa reći dok ne stignu rezultati naših maturanata. Ali, definitivno mislim da se trebaju

uvesti bitne promjene što se tiče kalendara polaganja mature.

A biste li išta mijenjali u školstvu općenito?

Mnogo toga. Po mom mišljenju, u prva dva razreda srednje škole trebalo bi se intenzivno učiti tek nekoliko predmeta: hrvatski jezik, matematika i strani jezik. A kasnije bi učenici mogli birati one predmete koji im trebaju za daljnje školovanje.

Mislim da bi trebao postojati samo jutarnji turnus, a popodneva smjena bi trebala biti predviđena za fakultativnu, dopunsku ili dodatnu nastavu. Uvela bih i kuhinju.

Znači li to da biste se kandidirali za ravnateljicu škole?

Nikako. Mislim da za takav posao nemam dovoljno autoriteta.

INTERVJU

„Ako sve bude išlo po planu, napokon ću posjetiti i Aziju na kvalifikacijama za sljedeće olimpijske igre.“

Razgovarali smo s Marijom Možnikom, aktualnim višestrukim državnim prvakom na preči koji zauzima treće mjesto na svjetskoj rang listi

Bilo je kriza, ali uvijek sam se vraćao gimnastici

Petra Đukić, III. f

Danas poznati gimnastičar čije ime sve češće nalazimo u športskim vijestima bio je učenik III. gimnazije, i to ne tako davno. **Marijo Možnik**, aktualni državni prvak na preči, rado se odazvao pozivu na intervju i podijelio s nama svoja sjećanja na Kušlanovu.

Znamo da si uspješan gimnastičar, ali kako mnogi od nas premalo znaju o tom športu, najbolje da nam na početku objasniš osnovne stvari.

Znači, u gimnastici imaš višeboj. Imaš šest sprava: parter, tlo, karike, preskok, ruče i preču. Višeboj, i to sve sprave, vježbao sam do osamnaeste godine, dakle cijelo srednjoškolsko obrazovanje. A kasnije, kada sam upisao fakultet 2004. godine, prešao sam kod novog trenera Tigrana Goričkog (izbornika muške gimnastičke reprezentacije) te smo odlučili da bi bilo dobro da se specijaliziram za preču posebno jer sam drugi na svijetu po visini od gimnastičara, a po težini vjerojatno prvi! (haha) Znaš, inače su gimnastičari mali. Iako sam se specijalizirao za preču, na ostalim sam spravama i dalje vježbao da ne izgubim osjećaj za njih. Eto, praktički od osamnaeste godine pa do danas, dakle već pet godina, radim samo preču. A preča

ti se sastoji od jedne pritke na visini od 2 m i 55 cm iznad strunjače. Gimnastičar izvodi veleokrete, salta i okrete iznad pritke te pri kraju vježbe akrobatski saskok.

Koliko često treniraš?

Treniram dva puta dnevno svaki dan osim nedjelje, a svaki trening u prosjeku mi traje dva sata. I, naravno, sve mi ovisi o faksu.

Tako je, pretpostavljam bilo i u srednjoj. Jesi li već tada aktivno sudjelovao na svim natjecanjima??

Kao što sam ti rekao, u srednjoj sam imao jednog drugog trenera i radio sam sve sprave tako da nisam toliko napredovao na preči nego sam svugdje bio prosječan. Nisam imao neke posebne nedostatke jer nisam imao ni dovoljno elemenata.

Kako si uspijevao uskladiti srednju školu i šport?

Dobrom organizacijom. Imao sam odgovaranje po dogovoru za što sam vrlo zahvalan, a i profesori bi mi izlazili u susret kad bih morao ići na neke pripreme pa izostajati jako dugo. Uostalom, ova škola voli i cijeni sportaše što je odlično jer, recimo, kada smo imali popodne nastavu, imao sam treninge od osam do pola dvanaest, a kad bi škola bila ujutro, trening bi bio od pet do pola devet navečer. Zato mi je odgovaranje po dogovoru zaista bilo od velike pomoći jer škola mi je bila dosta važna, kao i sada fakultet. Naime, u ovom mom sportu koji, 'ajmo reći, nije toliko cijenjen i dobro plaćen koliko bi trebao biti u odnosu na druge sportove, ja ne mogu

očekivati da ću svoju karijeru graditi samo na sportu, moram ipak imati i neko obrazovanje.

A koliko si uspješan u usklađivanju obveza na fakultetu i treninga, natjecanja ?

Kineziološki fakultet je redovan studij i nije da samo dolaziš tamo polagati ispite, ali kako sam u prvoj kategoriji sportaša, smijem izostati određeni postotak a da to ne moram opravdavati nikako. Tako ja imam čak 70% opravdanih nedolazaka. Ta mi mogućnost pomaže, a pomaže mi i to što treniram samo još s jednim dečkom i trenerom pa je lakše dogovarati se, posebno jer je i taj dečko na Kineziološkom fakultetu. Uglavnom, imamo dva treninga u danu, a termine prilagođavamo.

Kako si uopće došao na ideju da treniraš upravo gimnastiku?

Počeo sam trenirati sa šest godina, kada sam upisao osnovnu školu. Budući da sam bio živahan, radio probleme i kako to već ide, roditelji su me htjeli upisati na neki sport, da izbacim energiju i da u školi budem normalan. Sasvim su slučajno izabrali gimnastiku, upisali me i tako sam počeo. Nakon nekoliko godina ljudi te primijete i sve više s tobom treniraju. Od deset dječaka iz moje grupe samo smo prijatelj i ja nastavili s treninzima. Posebno je problematično u pubertetu, najčešće se tada odustaje. I ja sam imao kriza

kada sam, recimo, išao na pripreme u Rusiju i imao iscrpljujuće treninge, a sva se moja ekipa vani zabavljala. Znao sam imati i prekide, ali sam se vraćao. A vraćao sam se samo zbog velike podrške jer, da se samo mene pitalo, ja se ne bih vraćao.

Je li ti žao što su te roditelji upisali upravo na taj šport? Da si mogao sam birati, bi li izabrao nešto drugo?

A gle, i tenis sam nešto malo trenirao. Pa i sad imam puno hobija, volim igrati tenis, odbojku, odbojku na pijesku, nogomet... Ali nije mi žao što treniram upravo gimnastiku.

Možeš li, na temelju svojeg iskustva, dati neki praktični savjet našim srednjoškolskim sportašima?

Što se tiče ozbiljnih sportaša, smatram da oni ne bi trebali ni imati problema sa školom. Jer, ja znam, kada sam imao faze da želim prekinuti s treniranjem i nisam trenirao po dva ili tri mjeseca, kriza me neka uhvatila, još teže bih učio jer sam imao previše slobodnog vremena i nisam se mogao natjerati. Zaista smatram da je za uspjeh odlučujuća dobra organizacija i volja.

A kako je tebi bilo u Trećoj? Kako ti je, na primjer, bilo na maturalcu?

Bili smo u Pragu iako sam htio ići u Španjolsku. Budući da je u razredu bilo nekoliko klanova, jedni su htjeli u Španjolsku, jedni u Amsterdam, a jedni ni sami nisu znali kamo, nismo se mogli dogovoriti, a rokovi su bili tu. Raska je poludjela i na SRZ-u je rekla da imamo deset minuta za dogovor kamo ćemo i izašla van. Mi se ni tad nismo uspjeli dogovoriti, bilo je pola - pola, a ona je ušla u učionicu i rekla da idemo u Prag. I bilo je dobro. Stvarno vam nije važno kamo idete, najvažnije je da idete s dobrom ekipom.

Nekako mi poznato zvuči ta priča o tvom razredu. A koji je bio najbolji izlet na kojem si bio?

Sjećam se maturalca, malo... haha. Ali, slabo se sjećam tih izleta, kao da je bilo jako davno.

No dobro, hajmo s nekim jednostavnijim pitanjem. Vidaš li se još uvijek sa svojim bivšim razredom?

Budući da je bilo puno klanova u mom razredu, ne mogu reći da se vidam sa svima, ali sa svojom ekipom da. Dogovaramo se za kave, rođendane i tako.

A kamo si izlazio, tj. kamo izlaziš?

Hahaha, da, još uvijek izlazim. Pa najviše se izlazilo na Šalatu. Počeo sam izlaziti početkom srednje laganog, malo po malo.

Slobodnog vremena još uvijek imaš?

Puno je lakše sada kad sam na faksu nego kad sam bio u srednjoj. Jer na faksu već znam što radim i uhodan sam. Stignem čak i spavati popodne, učiti, otići na kavu i treninge.

Jesi li i ti pijuckao kavu u Klinčeku prije škole, poslije škole, možda i za vrijeme škole?

Klinček mi i nije bio baš glavna destinacija zbog sporta pa si nisam mogao priuštiti sate i sate u Klinčeku. Markiranje se znalo dogoditi, ovisno o raspoloženju, danu i predmetima., ali nisam bio tip koji izbjegava školu.

Koji ti je bio najdraži profesor?

Pa svaki profesor je bio zanimljiv na svoj način.

Koji diplomatski odgovor!

A gle, volio sam sve predmete kod Dolenca, naravno tjelesni kao predmet i...

Dobro, ali izostavljaš ono glavno pitanje, koji ti je najdraži profesor?

Pa...

A kakva je bila tvoja razrednica?

Zadovoljan sam kako je odradila svoj posao jer smo joj bili stvarno teška generacija i nije s nama bilo lako. Uvijek je bila spremna pomoći nam da svi završimo ovu školu i zahvalan sam joj na tome.

Sigurno se sjećaš neke smiješne dogodovštine u školi.

Bilo ih je. Na jednom smo predmetu oblijepili selotejpom cijelu učionicu, između stolova, stolica, ma svugdje, izgledala je kao paukova mreža. Crtili smo, na primjer, karikature jednog profesora koji se poslije malo

Važnija postignuća:

Svjetski kup, Moskva (RUS), 26. V. 2006. - 8. mjesto
 Svjetski kup, Maribor (SLO), 1. IX. 2006. - 8. mjesto
 Svjetski kup, Maribor (SLO), 15. IV. 2007. - 3. mjesto
 Svjetski kup, Maribor (SLO), 27. IV. 2008. - 5. mjesto
 Svjetski kup, Barcelona (ESP), 8. VI. 2008. - 5. mjesto
 Svjetski kup, Szombathely (HUN), 5. X. 2008. - 4. mjesto
 Svjetski kup, Glasgow (GBR), 18. X. 2008. - 6. mjesto
 Svjetski kup, Ostrava (CZE), 8. XI. 2008. - 3. mjesto
 Svjetski kup, Montreal (CAN), 8. III. 2009. - 1. mjesto
 Svjetski kup, Glasgow (GBR), 16. V. 2009. - 5. mjesto
 Svjetski kup, Doha (QAT), 30. IX. 2009. - 5. mjesto
 Svjetski kup, Osijek (CRO), 8. XI. 2009. - 3. mjesto
 Svjetski kup, Stuttgart (GER), 15. XI. 2009. - 3. mjesto
 Univerzijada, Beograd (SRB), 5. VII. 2009. - 4. mjesto
 Svjetska rang lista 2009. - 3. mjesto
 Višestruki i aktualni državni prvak.

ljutito. Ma, svaki dan je bilo nešto zanimljivo. Iskreno, da opet mogu birati, odabrao bih Kušlanovu, bile su to četiri godine savršenstva.

Da se možeš vratiti u srednjoškolsko doba, bi li išta mijenjao?

Ne bih. Zato što sam imao odlično društvo. Zato što je uvijek u školi bilo zanimljivo, i na satu i na odmoru.

Športska zbivanja

Marina Kopic, IV. b

Završilo je još jedno školsko polugodište. Napustili su nas neki odlični športaši, a na njihovo mjesto došli su novi koji se tek moraju dokazati. U godišnjaku ste mogli čitati o odličnim rezultatima naših košarkašica, nogometaša, rukometaša i atletičara na prošlom državnom natjecanju. No, svi ti odlični uspjesi sada iza nas, a naši su športaši krenuli u nove pobjede. Iako se sastav pojedinih timova promijenio, jedna stvar se ne mijenja - Treća i dalje samouvjereno niže pobjede u svim sportovima. Nadamo se da će tako nastaviti do kraja godine.

Atletika

Početkom listopada održan je prvi krug natjecanja iz atletike. Atletičari i atletičarke ni ove godine nas nisu razočarali pa su tako dečki osvojili 1. mjesto, a djevojke 2. mjesto u ukupnom poretku škola. Zaista imamo razloga biti ponosni na njih jer prema trenutačnim rezultatima oni ponovno mogu očekivati plasman na državno natjecanje.

Dečki

100 metara

- 3. Zvonimir Ivašković
- 8. Robert Dubravac

400 metara

- 3. Matej Radošević
- 8. Matija Domislavić

1000 metara

- 4. Pavao Begovac
- 18. Petar Rabi

Skok u dalj

- 3. Tin Jelić
- 5. Danijel Martinko

Skok u vis

- 8. Domagoj Markić
- 9. Filip Baburak

Bacanje kugle

- 2. Krešimir Burnać
- 25. Marko Čalić

Gtafeta

- 4. R. Dubravac, M. Radošević,
D. Martinko, Z. Ivašković

Djevojke

100 metara

- 5. Monika Babić
- 24 Anja. Josipović

400 metara

- 3. Dora Ilijaš
- 13. Marija Radoš

800 metara

- 3. Lana Pačkovski
- 11. Lucija Ivanković

Skok u dalj

- 14. Ivana Šilić
- 27. Sarafina Margić

Vis

- 16. Katarina Mihić
- 17. Ivana Palić

Kugla

- 4. Ružica Džankić
- 6. Anđelka Milakara

Štafeta

- 6. D. Ilijaš, M. Babić,
M. Radoš, I. Šilić

Nogomet

U školskoj nogometnoj ligi tek je završen prvi krug. U njemu su naši dečki odigrali tri utakmice, a kući su donijeli dvije pobjede i jedan poraz. Ovaj poraz ipak nije previše utjecao na plasman naših nogometaša unutar skupine tako da još uvijek mogu obraniti srebro s Prvenstva Grada Zagreba.

III. gimnazija	5
Klasična gimnazija	2

III. gimnazija	3
Nadbiskupska klasična gimnazija	1

III. gimnazija	2
Poštansko-telekomunikacijska škola	3

Košarka

Košarka je uvijek bila, a nadamo se da će i ostati, uz atletiku, jedan od zaštitnih znakova Treće gimnazije. Završen je tek prvi krug natjecanja, i to većinom uvjerljivim pobjedama naših košarkaša i košarkašica tako da su osigurali prvo mjesto u skupinama i prolazak u drugi krug natjecanja.

Košarkaši

III. gimnazija - Privatna klasična gimnazija	71:24
III. gimnazija – Gimnazija "Tituš Brezovački"	32:28

Košarkašice

III. gimnazija – X. gimnazija "Ivan Supek"	61: 20
III. gimnazija – Klasična gimnazija	Klasična predala

Rukomet

Rukometaši su uvjerljivo počeli nizati pobjedu za pobjedom te su s lakoćom osigurali prolazak u daljnje natjecanje. Slična je priča i s rukometašicama koje su ušle u sljedeći krug natjecanja zahvaljujući dvjema pobjedama. Nadamo se da će ovaj odličan niz biti nastavljen do samog finala.

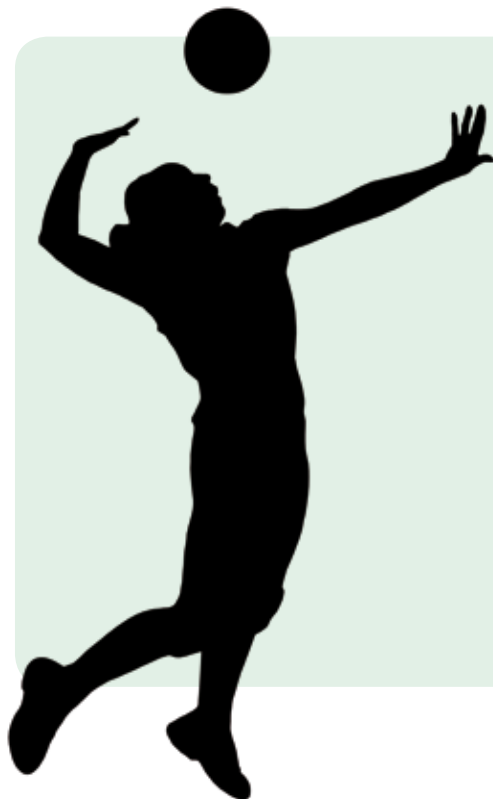
Rukometaši

III. gimnazija - Trgovačka škola	22:12
III. gimnazija – V. gimnazija	24:6

Rukometašice

III. gimnazija - XV. gimnazija	13:12
III. gimnazija - II. ekonomska	23:20

Odbojka

Naši odbojkaši nisu imali mnogo posla, s jednom pobjedom i dvije predane utakmice lagano su ušli u drugi krug natjecanja. Odbojkašice su prošle na sličan način, uz jednu uvjerljivu pobjedu i jednu predanu utakmicu za njih se nastavljaju utakmice subotom. Nadamo se da će i dalje nizati pobjede, a bilo bi poželjno da one budu prave, a ne dobivene nepojavlivanjem protivnika.

Odbojkaši

III. gimnazija - VII. gimnazija	0:2 (15:25, 25:27)
III. gimnazija - V. gimnazija	2:0 bb
III. gimnazija – Turističko-ugostiteljska škola	2:0 bb

Odbojkašice

III. gimnazija - Srednja škola Sesvete	2:0 (25:16, 25: 14)
III. gimnazija – Trgovačka škola	Trgovačka škola je diskvalificirana

Plivanje

Početkom prosinca na zimskom plivalištu "Mladost" održano je natjecanje iz plivanja. Na hodniku, na prvome katu, mogli ste vidjeti i rezultat tog natjecanja - srebrni pokal plivača. Plivači, ipak, nisu bili jedini koji su se "brčkali" na bazenima Mladosti. Na natjecanju su sudjelovale i plivačice koje su osvojile 4. mjesto. No, ono što je pohvalno i mnogo važnije jest da se broj školskih plivačica značajno povećao, a time su povećane i šanse da uskoro i one donesu pokal u Treću. Natjecanje u plivanju završeno je i nadamo se da ovi uspjesi neće proći bez nekakve nagrade.

Plivači

50 metara slobodno

5. Matija Domislavić
27. Ante Buljan

50 metara leđno

1. Kristijan Tomić
16. Zvonimir Anđelić

50 metara prsno

3. Filip Strikinac
5. Adrijan Gerl

50 metara leptir

4. Drago Pezić
6. Domagoj Poljak

Štafeta 4 x 50 metara slobodno

4. M. Domislavić, A. Buljan, D. Poljak, Z. Anđelić

Štafeta 4 x 50 metara mješovito

1. K. Tomić, A. Gerl, D. Pezić, F. Strikinac

Plivačice

50 metara slobodno

2. Iva Vukoja
12. Iva Barbarić

50 metara leđno

4. Petra Čulina
10. Petra Maloča

50 metra prsno

4. Petra Brlečić
7. Kristina Tripalo

50 metara leptir

5. Petra Novosel

Štafeta 4 x 50 metara mješovito

1. P. Čulina, I. Vukoja, P. Novosel, P. Brlečić

Nogometni turnir Metronet

Treća gimnazija je zajedno s novinama Metronet bila organizator 3. nogometnog turnira Metronet. Utakmice su se održavale početkom listopada na terenima našeg omiljenog "Klinčeka". Naravno, kakav bi to bio turnir da na njemu ne sudjeluje III. gimnazija. Uz vjernu podršku s tribina naši su nogometaši i nogometašice, pod vodstvom profesora Antonija Perića, krenuli u pohod na nove pehare. Dečki su dobro ušli u turnir postigavši niz od četiri pobjede (protiv I. gimnazije, XII. gimnazije, Poljoprivredno-prehrambene škole i Klasične nadbiskupske gimnazije). Ovaj niz pobjeda prekinuli su nogometaši VII. gimnazije pobijedivši Treću 4:3. Pravila turnira bila su takva da samo pobjednik ide dalje pa je za naše nogometaše igra bila završena. Djevojke su ponovno pokazale svoju spretnost i vještinu na terenu. Prvu utakmicu protiv II.

gimnazije pobijedile su 4:0, a drugu protiv Gimnazije "Tituš Brezovački" 2:1. Iduća utakmica bila je protiv starih znanica - Trgovačke škole. Na žalost, tradicija se nastavila i u četvrtfinalu te je Trgovačka pobijedila Treću rezultatom 2:1. Naše nogometašice tako su ponovo ostale bez finala (ako se prisjetimo prošle godine, na Prvenstvu Zagreba također su u četvrtfinalu izgubile od Trgovačke škole). U utakmici za treće mjesto protivnice naših djevojaka bile su nogometašice Hotelijersko-turističke škole. Utakmica je završila uvjerljivom pobjedom Treće rezultatom 5:1. Naše su brončane nogometašice: Natalija Golubić, Ana Ivić, Vanda Jurčec, Lucija Mihaljević, Katarina Mihić, Kristina Novak, Maja Papić i Dana Tkalčić (sastav iz finala). Našim najljepšim i najboljim nogometašicama čestitamo na još jednom odličnom rezultatu.

Televizija više nije jedini medij žive slike koji informira svijet

Youtube - medij 21. stoljeća

Ova stranica, kao nepresušno vrelo novosti, dokaz je svjetske demokracije u stalnom napretku i poseban oblik žive međukontinentalne komunikacije bez premca

Matko Buntić, IV. e

Razmislite na trenutak koji je najutjecajnije medij našeg doba. Koji medij pruža većinu potrebnih informacija brže nego bilo koji drugi, čemu se okrećete kad tražite zabavu kod kuće i pred čime mnoge obitelji zajednički provode vrijeme? Odgovor je i više nego jednostavan: televizija! Vremenske prognoze, vijesti i dnevnik, filmovi, glazbeni spotovi, serije i emisije, dokumentarci i crtici samo su dio televizijskog programa i, kad uzmete u obzir svoje navike i dnevnu rutinu, TV se doima nezamjenjivim.

No, postoji i novi medij koji uzima sve više maha i odvlači publiku od televizora na svoja neograničena prostranstva u konstantnoj

ekspanziji, a to je internet. Sjednete za kompjutor i u nekoliko sekundi dolazite do apsolutno svih potrebnih informacija bez obzira na to jesu li u pitanju najaktualnije vijesti ili neki podaci iz povijesti. Tražite li zabavu ili poželite razgovarati s prijateljima, internet će vam lako pomoći i odvesti vas na pravo mjesto. Toliko je koristan u svakodnevnom životu da je postao potreba više nego tek sredstvo povremene pomoći.

Do vrha u samo četiri godine

Internet svakodnevno raste i širi se nevjerojatnom brzinom, pronalazi korisnike u svim dijelovima svijeta i povećava broj stranica svake sekunde. Tvrtke koje pružaju bilo

kakve usluge sve više se okreću nevjerojatnoj dostupnosti ovog medija 21. stoljeća te njihov poslovni uspjeh u jednom dijelu ovisi o tome imaju li dobre internetske stranice.

No, neke stranice ipak su poznatije od drugih, a rangiranjem stranica bave se, tko drugi nego, Amerikanci. Američki **software** pod nazivom Alexa, koji je nešto slično pretraživačima interneta, ali je individualan za svakog korisnika, rangira sve internetske stranice po kriteriju koliko ih ljudi potražuju i svakodnevno koriste. Prva četiri mjesta na Alexinoj listi zauzimaju Google, Yahoo!, Facebook i Youtube.

Dok su prve dvije popularni pretraživači, treća je najpopularniji

društveni portal na svijetu, no to već zasigurno znate. Četvrta po redu je Youtube, stranica koja je u nevjerojatno kratkom vremenu postigla toliku popularnost da je postala internetski fenomen, a ubrzo je iz fenomena prerasla u jednu od najvažnijih stranica bez koje je internet gotovo nezamisliv. Najpopularniji portal za gledanje i slanje video sadržaja svoju popularnost stekao je u četiri godine te se video klipovi koji se na njemu mogu naći često koriste i u svim ostalim medijima, čineći ga time jedinom mogućom konkurencijom i eventualnom alternativom TV-u.

Youtube je osnovan 2005. godine u Kaliforniji, a njegovi su osnivači Chad Hurley, Steve Chan i Jawed Karim. Trojica mladića danas se s pravom mogu nazvati genijalcima. Izgleda da nije potrebno puno da se postane genijalac, tek jedna dobra ideja (što dokazuje i slučaj osnivača Facebooka).

Svake minute novih dvadeset sati video zapisa

Chad, Steve i Jawed stvorili su ideju Youtubea dok su radili za PayPal, internetsku stranicu koja omogućuje da se novčano poslovanje i sve moguće transakcije novaca obavljaju klikanjem miša. Ideja je njihovim zajedničkim radom rezultirala stvaranjem internetske domene www.youtube.com. Aktivirana 15. veljače 2005. godine domena je postala temelj za gradnju četvrte najpoznatije stranice na svijetu. Prvi video ikad postavljen na Youtube zove se „Me at the Zoo“, poslan je 23. travnja 2005. godine i prikazuje Jaweda Karima, jednog od osnivača, u posjetu zoološkom vrtu u San Diegu. Stranica je rasla zavidnom brzinom već u prvim mjesecima testiranja te su iz sjedišta u srpnju 2006. godine objavili podatak da se svaki dan na Youtubeu može naći 65.000 novih videa, dok posjetitelji stranice svaki dan pogledaju 100 milijuna video zapisa.

Do studenog 2006. godine sjedište Youtubea bilo je u San Mateu u Kaliforniji, tada ga je kupio Google za 1.65 milijardi američkih dolara te je

njegovo sjedište premješteno u San Bruno gdje je i danas i djeluje pod sloganom „Broadcast yourself“.

Youtube je rapidnom brzinom stekao svoju planetarnu popularnost. Dostupnost i velik iskoristiv potencijal ove stranice brzo je prepoznat pa nije trebalo dugo da ljudi iz svih dijelova svijeta počnu sudjelovati u ovom fenomenu. Danas se procjenjuje da se svake minute na stranici nađe 20 sati novog video materijala, od kojeg tri četvrtine dolazi izvan SAD-a. Broj od više od milijardu video zapisa koji se svaki dan pogledaju na Youtubeu možda je dovoljan da ga se proglašuje novim zasebnim medijem.

Tužbe i zabrane

No, Youtube je osim enormne slave tijekom godina postojanja zaradio i nekoliko sudskih tužbi. Najviše ih je bilo jer su se velike medijske tvrtke požalile kako ne čine dovoljno protiv piratstva i krađe video materijala koji je zaštićen autorskim pravima. Viacom, Mediaset i engleska Premijer liga tužili su Youtube za velike svote novca nakon što su se njihovi video sadržaji tamo našli bez njihova odobrenja. Nekoliko je sudskih parnica Youtube izgubio, ali borba protiv piratstva čini se nemogućom jer hakere još nitko nije uspio u potpunosti zaustaviti. Zbog količine sadržaja koji na Youtubeu stalno raste oni nisu u mogućnosti svaki pregledati i procijeniti pa se često na

njemu nađu i takvi ukradeni podaci. Youtube je ograničio duljinu svih zapisa na 10 minuta jer su došli do zaključka da su većina dužih emisije ili filmovi kojima su povrijeđena autorska prava.

Osim toga, Youtube se oslanja i na svoje korisnike tako što se apelira da označuju sve zapise za koje sumnjaju da su ukradeni kao i one koji imaju uvredljiv ili pornografski sadržaj. Zaposlenici Youtubea kasnije pregledavaju sve označene video snimke kako bi procijenili sadržaj te ga po potrebi obrisali.

Mnogi su se žalili na Youtube i optuživali stranicu da promiče neonacističke i fašističke stavove, zanemaruje holokaust i slične zločine povijesti te potiče nasilje posebice među mladima. Mnogo prašine podigla je tako banda iz New Yorka pod nazivom „Union Square Spartans“ koja je počela organizirati masovne ulične tučnjave i stavljati snimke tučnjava na Youtube. Nakon što su postali planetarno popularni, sve se više ljudi uključivalo u njihove organizirane mackljaže, a mnogi su za to krivili Youtube.

Neke su države čak zabranile pristup ovoj stranici, potpuno (Narodna Republika Kina, Maroko i Tajland) ili tek povremeno (Iran i Pakistan). Trenutačno je u tijeku turska blokada stranice zbog nekih video zapisa koji se smatraju uvredljivima po Mustafu Kemala Atatürku, iako je istraživanje pokazalo da su

snalažljivi Turci uspjeli probiti blokadu te bez problema koriste sporu stranicu.

Nove zvijezde novog medija

Unatoč kontroverzama i sporovima Youtube je ostao četvrta najposjećenija web stranica na svijetu. Toliko popularna da je biti slavan na Youtubeu gotovo isto kao biti općenito slavan u medijima pa popularnost na ovoj stranici otvara vrata **showbusinessa** mnogima. Neki su se proslavili svojim umjetničkim sposobnostima, neki svojom domišljatošću i inteligencijom, treći duhovitošću, a neki smislom za zabavljanje publike koje svakim danom imaju sve više. Prvi slavni **youtuber** je **Lim Jeong-Hyun** koji se proslavio odsviravši Pachelbelov Canon na električnoj gitari stvorivši tako posebnu verziju ove skladbe. Među poznatim **youtuberima** je i **Andy McKee**, američki amaterski gitarist, koji je nedavno postao profesionalni glazbenik nakon što ga je zapazila, upravo na Youtubeu, diskografska kuća za koju danas radi. Judith Bustos zaposlila se kao vizažistica u Warner Bros-u nakon što su tamo viđene njene video snimke, Peter Schiff je svoju Youtube slavu iskoristio za kandidaturu za američki Senat, a grupa Straight No Chaser 2007. potpisala je ugovor s Atlantic Recordsom za čak pet albuma. Tay Zonday proslavio se svojim dubokim SF glasom i pjesmom Chocolate Rain, Lucas Cruikshank ima drugi najposjećeniji kanal na kojem glumi popularnog Freda, a Nigahiga je naziv najpopularnijeg Youtube kanala na kojem dvojica mladih Amerikanaca zabavljaju **youtubere** svojim komičnim video zapisima. Gary Brolsma proslavio se diljem svijeta kao „Numa Numa Guy“, dok su Harry i Charlie Davies-Carr postali planetarno popularni svojim videom „Charlie bit my finger“. Harry i Charlie mlađi su od šest godina, a njihov je video do danas pogledan 139.548.940 puta i slovi kao jedan od najpopularnijih. Household Hacker i College Humour među zapaženijim su kanalima na stranici i svojim su administratorima pružili mnoge poslovne ponude i jednaku slavu

kao i ostalim Youtube zvijezdama, a prvi se bave informatikom, a potonji komedijom. Još je jedna osoba stekla slavu na Youtubeu, ali po drugom putu u životu. **Rick Astley**, američki pjevač koji nakon hita "Never gonna give you up" nije postigao više ništa zamjetno u karijeri, postao je popularan kad je na Youtubeu počeo trend Rickrollinga. Youtuberi su počeli podvaljivati jedni drugima postavljajući spomenuti Astleyev spot na stranicu te ga maskirali kako bi na prvi pogled izgledao kao nešto intrigantno i zanimljivo, a kasnije uzrokovao razočaranje kad bi se na ekranu odjednom pojavio riđokosi Rick.

Youtube se svakim danom poboljšava i unaprjeđuje. Prošle su godine počeli s mogućnošću gledanja videa u **High Definition** rezoluciji koja kvalitetu kratkih video klipova pomiče na dotad neviđen nivo. Spomenuti HD stalno se poboljšava, a na Youtubeu razmišljaju i o pružanju mogućnosti skidanja video sadržaja sa stranice. Za sada je moguće skinuti samo neke zapise i tjedno video obraćanje američkog predsjednika Obame svojim sugrađanima.

Osim toga, jednom godišnje odvija se i **Youtube Live**, emisija uživo na kojoj su prošle godine gostovale velike svjetske pjevačke zvijezde Katy Perry i reper iz grupe Black Eyed Peas, Will.I.Am.

Postoji li granica?

Nakon svega ovoga jasno je da se utjecaj Youtubea širi rapidnom brzinom. Preuzimanje udjela u radu svjetskih medija za Youtube je svakodnevno, a njegov potencijal još nije u potpunosti iskorišten. Kao nepresušno vrelo novosti, ova stranica predstavlja dokaz svjetske demokracije u stalnom napretku i poseban oblik žive međukontinentalne komunikacije bez premca. Televizija više nije jedini medij žive slike koji informira svijet.

Ima li ekspanzija ove stranice granicu i hoće li ikada stati sa svojim radom, ne možemo još znati, no sigurno je da će u budućnosti biti sve važnija u svijetu. Njena važna uloga u politici dokazana je i našim predsjedničkim izborima za koje su kandidati otvorili vlastite Youtube kanale na kojima izvještavaju javnost o svojim kampanjama i svom radu. Njegova važnost se ne može negirati, ali to ne bi ni trebao biti ničiji cilj. Umjesto obezvrjeđivanja Youtube treba prihvatiti i iskoristiti jer otvaranjem vrata Youtube.com-a otvaraju nam se vrata svijeta.

Internetski dnevnici - bijeg od stvarnosti
ili mogućnost aktivnog sudjelovanja u njoj?

O blogu, blogerima i bloganju

Antonio Dominik, II. e

U veljači sam sudjelovao u petosatnom snimanju petominutnog priloga o blogu za emisiju "Koga briga" na HRT-u. Osim mene, u snimanju su sudjelovale Petra i Maja, učenice Privatne ekonomsko-informatičke škole u Zagrebu. Cilj emisije bio je upoznati širu javnost s čarima bloga. Evo nekih pitanja koja su mi postavili.

Što je blog?

Riječ blog dolazi od engleskih riječi web i log, u prijevodu internetski dnevnik. Ljudi ga uglavnom upotrebljavaju kao leglo misli, tj. na njemu objavljuju opise događaja, misli, pjesme, fotke, sve čega se ljudski mozak može dosjetiti.

Zašto se piše?

Zamislite što vam sve tijekom dana padne na pamet, no ne smijete to izgovoriti zbog straha od reakcije okoline. Ukoliko dobro skrivate svoj identitet, možete objaviti bilo što bez ikakvih posljedica. Naravno, treba imati mjere jer pristup vašem blogu ima bilo tko iz bilo kojeg dijela svijeta.

Koliko se često piše?

Blog je zbog jednostavnosti pristupa (potrebno je samo računalo s pristupom internetu) i pisanja članaka (eng. post) moguće vrlo brzo osvježiti. Postoje ljudi koji promjene na blog unose i do deset puta dnevno, dok nasuprot njima stoje oni koji čekaju da se nakupe teme koje onda kvalitetno obrade jednom mjesečno.

Zanemaruje li se pravi život zbog bloga?

Nitko se ne bi trebao dovesti u situaciju da kave s prijateljima zamijeni razgovorima putem komentara ili „vikalica“ (poznatije kao multi chat). Ljudi su socijalna bića i moraju biti u kontaktu s drugim ljudima kako bi ostali psihički zdravi.

Poznaju li se blogeri izvan svijeta interneta?

Upamtite da se na blogu bilo tko može predstaviti kao netko drugi i zato budite pažljivi. U dvije i pol godine bloganja upoznao sam tridesetak ljudi, od kojih su mi neki sada u krugu najboljih prijatelja, a na svaki sam sastanak dolazio u društvu.

Postoje li dobne granice?

Dobna granica ne postoji. Blogosfera se u najvećem postotku sastoji od tinejdžera, slijede ljudi između dvadeset i četrdeset godina, zatim djeca od sedam do dvanaest godina, i na kraju oni iznad četrdeset. Možete pronaći autore od pet, ali i sedamdeset i pet godina.

Zloupotrebljava li se blog?

Najčešći oblik zluporabe lažno je predstavljanje, uglavnom kršitelji blogerskog kodeksa pišu u ime slavnih osoba. Međutim, postoji i opasnost od pedofila koji izumom ove divote više ne vrebaju samo u grmlju.

Blog servisi i razvoj?

Prvi je hrvatski blog-alat MojBlog.hr koji je počeo s radom u rano proljeće 2004. Početkom svibnja iste godine otvoren je i servis Blog.hr koji danas broji najviše članova. U travnju 2006. započela je testna faza Indexovog Blogger.hr-a. Od stranih servisa izdavam Blogger.com koji postoji od 1999. i na njemu je registrirano najviše blogova.

**KUTAK
ZA ODRASLE**

Maljem po glavi

Prijetnje i norme. Kazne i nagrade. I u odgoju i u obrazovanju uglavnom se sve svodi na to. Pitam se diše li na ovome svijetu još koja osoba koja uči radi znanja, postoje li roditelji koji odgajaju djecu za svijet kakav bi trebao biti (a ne za svijet kakav jest).

Nera Gržin, II. e

Prijetnja kao iskušana metoda

I u školi i u kući sve se svodi na poštivanje nekih ustaljenih pravila. Ne poštuješ li ih, bivaš kažnjen, slijepim pak poštivanjem upadaš u kalup ne razmišljajući o smislu tih normi. A najčešća je odgojna metoda prijetnja. Sigurna sam kako svatko od nas sluša, ili je slušao, vrlo slične rečenice: "Ne napraviš li to, nema izlaska mjesec dana! Ne naučiš li to, dobit ćeš jedinicu!" Toliko smo navikli na te rečenice da ih više ni ne primjećujemo. Pitam se kako bi ovaj današnji svijet izgledao da čovjek, još negdje tamo u doba neandertalaca, nije primijetio kako će ga drugi slušati zaprijeti li im da će ih drvenim maljem "maznuti" po glavi. Danas imamo malo sofisticiranije tehnike, no sve se to na kraju svodi na isto. Tolike su godine prošle, toliko se ljudski mozak razvio, a još smo na metodama paleolitika! Svaki put kada mi netko zaprijeti, vidim taj primitivni malj koji mi maše pred nosom, već napola truo od svih prošlih godina.

I tako ti u školi prijete zbog onoga što još nisi ni skrivio, a doma pak zbog onoga što je već svršeno i ne da se popraviti. No, koliko istinski te prijetnje koriste? Sve ono postignuto pomoću njih samo je mutno staklo. Privid. Iskrivljena slika. Već sada u potpunosti vidim sliku budućnosti tako odgojenih ljudi u kojoj se oni vraćaju mami, kao već odrasli i samostalni, po dozu novih prijetnji jer ne znaju funkcionirati bez njih, dezorijentirani su i izgubljeni.

Iskrivljena slika

No, nisu samo roditelji i škola odgovorni za promašeni odgoj. Ni mediji ne poboljšavaju situaciju. Ustvari, upravo zbog njih već je štošta postalo potpuno normalno. A nije! I ne bi trebalo biti. Petnaestogodišnje su trudnice, praktično, već u modi. Uskoro će se za te očajne, maloljetne majke početi proizvoditi i nova linija odjeće kojoj će površina trbuha biti veća od one cjelokupnog tijela. Za takve pojave krivim sve serije, bigbradere, reklame i svakakve neprimjerene preparate što se nude na tržištu. Svako pivo stoji u ruci ženskice s dekolteom do pupka. Po svakom novom modelu automobila valja se sve anoreksičnija i razgolićenija djevojka. Čak 80% reklama aludira na seks. I zar je onda čudno što su moji vršnjaci zbunjeni zombiji? Očajno ispruženih ruku ispred sebe zbunjeno korčaju nesvjesno tragajući za spasom.

Sumnjam da ih postoji mnogo koji shvaćaju kakve sve posljedice mogu trpjeti samo zbog nečega što im se čini tako normalnim.

Postoji li rješenje? Naravno da postoji i vrlo je jednostavno: puno vremena, strpljenja i stvarne komunikacije. Malj bi trebao potpuno nestati.

Naši vrijedni novinari

Kao i svake školske godine zna se dogoditi subota kada stvarno ne znamo što bismo napisali i što stavili na zidne novine. U takvim situacijama nastaju svakakvi članci. Odučili smo vam izdvojiti dva takva novinarska bisera (necenzurirana i nelektorirana).

Dakle, prekrasno!
 Više se ni s novinarske nemogu pokupit ko
 čovjek, s namjerom da idem doma učit jer mi
 je ovaj tjedan jedan od ubitačnijih...
 Imam mali milijon ispravka, testova i odgo-
 varanja tok sljedećih pet dana...
 Molim vas pustite me DOMA!!!!!!!
 P.s. ja sam odlazim, a vi se snadite. xD
 Jan Humski, II. e

Di ću ja ići danas van?
 Kada ću otići na kavu u Klinček?
 Oće li Laura uskoro biti gotova sa člankom?
 Zašto više nikoga nema na novinarskoj?
 Hoće li danas padati kiša?
 Oh pa hvala Laura što si me podsjetila da danas idemo na tulum.
 Oću li ja ići na taj tulum?
 Kaže Laura hoćeš.
 Šta ću ja obući na taj tulum?
 Zašto neke njemačke riječi pišu na ploči?
 Ajde Laura završi članak.
 Šta će biti danas za ručak?
 Imam novost. Laura ne želi u Klinček na kavu.
 Ona bi prvo išla po fornete.
 Mogli bi u Conty.
 Hoće li me ove nove tenisice is H&M-a uvijek oraško žuljati kao danas
 ili će se razvući?
 Zašto Jasenka ne radi subotom da odem sada kupiti vodu kod nje
 jer sam žedna?
 Ma idem u wc popit vode.
 E ovo je stvarno preloš članak nemoj ga objavit molim te.
 Pozdrav

e. N. e. r. Ć. e. r. a. t. a. /

Polugodišnji horoskop

Antonio Dominik, II. e

Ovan (21. 3. - 20. 4.)

♀ Ako poželiš kupiti pulover napravljen od prirodne vune, nemoj, jer bi baš tebe mogla zaraziti nova ovčja gripa.

♂ Tvoja će teta sa sela otići u Južnoafričku Republiku i ostavit će ti kuću. Provjeri nalazi li se kuća na klizištu (ako još postoji).

Bik (21. 4. - 21. 5.)

♀ Cijelo će ti polugodište ići suprotno od onoga kako želiš. Ako u mjesecu travnju postaneš poklonica goth supkulture (one morbidne tete), život će ti doživjeti procvat.

♂ Bit će ti ponuđen savršen posao s dobrom plaćom – čak 4000 mjesečno. 4000 japanskih jena, no to ćeš otkriti na neki bolan način.

Blizanci (22. 5. - 21. 6.)

♀ Bavit ćeš se sitnim krađama. Ukrast ćeš djetetu lizalicu, a prosjakinja 4 kune i 90 lipa jer će ti faliti za cigarete.

♂ Svaki put prije šećerenja kave, uporabom onih "soljenki" za šećer s velikom rupom koja strši, provjeri je li sve dobro zašarafljeno.

Rak (22. 6. - 23. 7.)

♀ Kod čupkanja obrva, pripazi da ti pinceta ne zapne u uhu.

♂ Jehovinim ćeš svjedocima otvoriti vrata odjeven u bijelu majicu namazanu kečapom, držeći nož. Zatim ćeš u novinarski sandučić ubaciti detaljan opis njihove reakcije.

Lav (24. 7. - 23. 8.)

♀ Pažljivo čitaj upozorenja koja pišu na svim predmetima kojima se koristiš. Ako se na bočici dezića nalazi samo znak **eksplozivno**, to ne znači da je sadržaj jestiv.

♂ Pripazi da se u javnom zahodu ne zarazíš nekom spolno prenosivom bolešću. Preporučam da ne diraš kvake i da češće pereš ruke.

Djevica (24. 8. - 23. 9.)

♀ Ne peri ništa Domestosom ili sličnim sredstvima u blizini haljine za maturalnu na koju je tvoja stara potrošila dvije svoje plaće.

♂ Ubrzo nakon čitanja ovog teksta mogao bi se popiknuti ili poskliznuti. Dočekaj se na ruke i nemoj ništa slomiti jer onda, jadan, nećeš moći u školu.

Vaga (24. 9. - 23. 10.)

♀ Jedne ćeš se večeri napiti i zaspati na podu kupaonice. Prije nego odeš na pijanku, makni četku za zahod da ti ne bi poslužila kao jastuk.

♂ Ugledat ćeš neku Petru ili Ivanu. S obzirom na to da ti se to rijetko događa, taj će ti događaj uljepšati dan.

Škorpion (24. 10. - 22. 11.)

♀ Nemoj nositi traperice, mogle bi puknuti na spoju nogavica. Ako ih, bez obzira na ovaj savjet misliš nositi, ispod nosi plave gaće da rupa bude manje uočljiva.

♂ Sve super, sve najbolje. Imat ćeš puno sreće, love, zdravlja i svega što poželiš.

Strijelac (23. 11. - 21. 12.)

♀ Nasred školskog hodnika puknut će ti peta. To će ostaviti vrlo negativan utjecaj na tvoj ugled.

♂ Ako je sreća kad se ptica isprazni po tebi, imat ćeš je puno. Također, izgubit ćeš onaj kišobran kojim se koristiš kad kiša pada.

Jarac (22. 12. - 20. 1.)

♀ Nedostajat će ti kreativnosti, no to te neće spriječiti u umjetničkom izražavanju. Zbog toga bi neki mogli posumnjati u tvoju psihičku stabilnost.

♂ Naći ćeš si neku kozu, no brzo ćeš je se riješiti jer neće biti dovoljno zadovoljavajuća. Vratit ćeš se kupovini kravljeg mlijeka u tetrapaku.

Vodenjak (21. 1. - 19. 2.)

♀ Rastuživat će te to što ljudi ubijaju ljude koji ubijaju ljude da pokažu ljudima da ubijanje ljudi nije dobro.

♂ Nemoj isprobavati **bungee-jumping** jer bi štrik mogao puknuti.

Ribe (20. 2. - 20. 3.)

♀ Netko će ti savjetovati da prestaneš šutjeti i da se obračunaš s osobom koja te vrijeđa. Ostat ćeš bez zuba (preciznije: gornje jedinice).

♂ Drži psa na uzici jer bi se moglo dogoditi da zatrudni.

Učenički biseri

Uredio: Mario Mihetec, II. c

(većinu bisera prikupila je učenica Nikolina Vukojević iz II. c)

Prof. iz informatike: Pa dobro, Ivana, kol'ko tvoj kompjutor ima GB RAM-a?
Učenica: 130 GB!

Učenik:
Jel' ima išta što koristiš samo dvaput u životu?!

Drugi učenik:
Tuš!

Prof. iz vjeronauka: Koje su knjige Novog zavjeta?
Učenica: Knjiga okrivljenja, Otpusno pismo...

Prof. iz likovnog: Što nam ostane na papiru kad po njemu povučemo kistom?

Učenik: Dlake od kista!

Prof. iz povijesti: Što to imaš među nogama?!
Učenik: Nemam ništa profesorice!

Prof. iz povijesti: Čemu služe sfinge?
Učenik: Da se vidi!

Prof. iz informatike: Kada magnetom prijeđemo preko ključa njime možemo ...
Učenik: ...otključati vrata!

Prof. iz vjeronauka: Čovjek je jedino biće koje ima dušu.
Učenica: Ne, pa imaju i životinje!
Pas ima!

Prof. iz povijesti: Cure i dečki! Jednog dana ćete se oženiti ili udati za nekog drugačijeg od sebe. Možda ne u vjeri ili izgledu ali sigurno u ... (prof. je htjela reći u razmišljanju, stavovima)
Učenik: Spolu!

Prof. iz hrvatskog: Kojeg je roda imenica lišće?

Učenik: Množina!

Prof. iz zemljopisa: Oni moraju piti flaširanu vodu.
Učenik: Faširanu, k'o meso?!

Prof. iz biologije: Kada se bakterije pretvaraju u spore?

Učenica: Kad im je hitno!

Prof. iz biologije: Virusi se ne razmnožavaju nego...?
(umnožavaju)
Učenik: Kote se!

Prof. iz biologije: Kako dijelimo bakterije prema disanju?
Učenica: Na aerobne - njima treba kisik, anaerobne - njima ne treba i fakultativno anaerobne - a njima je svejedno!

Dva učenika pričaju o izletu.
Učenik: Hoćemo se kupati?
Učenica: Kaj ima lijepih plaža u Motovunu?

Prof. iz hrvatskog [o Hamletu]: Kakvo je bilo stanje u državi? To saznajete iz prvih stihova.

Učenik: Recesija!

Profesorski biseri

Uredila: Ana Brkić, II. c

(većinu podataka marljivo je prikupila učenica II. c razreda Nikolina Vukojević)

Učenik. [za prijatelja]: Al' da ste mu vi dali s proš'o bi s s!
Profesorica hrvatskog: Je pa da sam ja viša, bila bih manekenka!

Učenica: Jel' ima' ko korektor?!

Prof. fizike: Tebe muči neki vektor?

Učenica: Ma kakav vektor, korektor!

Prof. latinskog: Zamjenice vam idu po svim deklinacijama pa i ne idu po nekoj logici, ali probajte si povezati. Hunc i populus - probajte naći sličnost!

Prof. latinskog vidi da učenik ima šalabahter pod testom i kaže: Luka, spremi to! Vidiš da se ne znaš koristiti time!

Prof. hrvatskog uzme kredu malo manju od polovice i kaže:
Mislim, ova kreda je proporcionalna s mojom veličinom, al' ja stvarno ne mogu pisati s takvom kredom!

Učenica: Profesorice, možete me pustiti pet minuta ranije da stignem na bus u 8,15?

Prof. geografije: Pa kakav to bus ide u 8,15?

Prof. geografije: Ajde, Ana, odgovarati! Ili ćeš iskoristiti ispriku?

Učenica: Ispriku!

Prof. geografije: Dobro, onda ću sad svima napisati isprike!

Prof. geografije: Mia!

Učenica: Isprika!<

Učenica: Ali, zašto pa učila si?!

Prof. geografije: Nije se dobro našminkala za danas pa onda neće!

Učenik: .. oni su bili ubijeni!

Prof. hrvatskog: Dobro jesu, ali tko ih je mrknuo?

Prof. fizike: Počnite koristiti svoj mozak! Nosite ga u školu samo zato što vam je u glavi i ne možete ga ostaviti doma!

Prof. hrvatskog: Što se mene tiče, možete lajati na mjesec, a ni to vam bome neće pomoći!

Prof. hrvatskog: Suman!

Učenik: 2 i 3!

Prof. hrvatskog: 1-2-3, 1-2-3! S tobom ću pak valcer plesati!

Prof. talijanskog: Ja sam pas koji laje, ali ne grize, ali ne laje, znači da ne grize, ja sam dakle pas koji laje i grize, ali u biti ne grize jer laje ..

BOŽIĆNA PRIKREDBA: 5

*Kad ljudi potpuno zaborave
značenje Božića*

*i prave vrijednosti zamijene
skupocjenim poklonima,*

radost i veselje

pretvori se u brigu i nervozu.

Kupuju sve što im se nudi,

nadmeću se cijenom darova,

